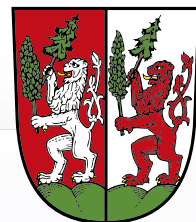

Bělohradské listy

Vydáno 23. 6. 2023 • Ročník XXIII • Cena 16 Kč

3 / 2023

Zahájení lázeňské sezony

Vzpomínka na Olgu Havlovou

Hasičský votvírák

Objektivem Bělohradských listů

Vesničky pod horami

Parafráze názvu známé písničky se tak trochu nabízí, i když samozřejmě úplně pod horami nejsme.

Může se zdát, že na ty vesničky občas zapomináme, ale není to pravda. Místní také říkají, že o nich málo píšeme, což nejspíš pravda je. Brtev, Lány, Hřídec... Oficiálně patří k Bělohradu, i když žijí vlastním životem. Lidé se sem nevracejí jen přespávat, jako tomu bývá na odloučených městských sídlištích, ale skutečně tady žijí. Plnohodnotně. Musím to vědět, na vesnici jsem prožila většinu života. V té v Polabí jsem se narodila a žila tam až do dospělosti, do té druhé (což je Hřídec) jsem se přistěhovala už s manželem a dětmi. Je pravdou, že za třicet let, která jsme tam prožili, se mnohé změnilo. Tenkrát třeba denně fungovala hospoda – přirozené centrum každé vesnice – zato (dnes nepostradatelné) mobily ještě nebyly. Telefon byl ve vsi jen jeden – u Vondráčků. Každé telefonování tudíž znamenalo, že musíte sejít dolů z kopce, zjistit, jestli jsou vůbec doma, po zatelefonování se chvíli zdržet na lavičce na zápraží a popovídat si s každým, kdo šel kolem (přirozená výměna informací o dění ve vsi). Bylo to trochu složitější než dnes, kdy už nikdo nikam chodit nemusí, všichni doma klofou do mobilu a o dění ve vsi se dovídají z Facebooku. Je to pohodlnější, ale ztratilo to půvab oněch přirozených sousedských setkávání. Spousta věcí se dělala společně, dnes už některé vymizely, přesto jich hodně zůstalo.

Léto vždycky začínalo čištěním požární nádrže Paloučka (Paloučka podle vzoru Byšička), fungující jako koupaliště. Voda se vypustila, děti předtím do kbelíku pochytały čolky, aby nepřišli k úhoně, dobrovolníci vlezli do bazénu, vydrbali pískovcové kameny potažené zelenými řasami, hasiči proudem vody ze stříkačky spláchli nečistotu a voda z pramenů začala čistý bazén opět napouštět. Všichni pak družně poseděli u piva nebo limonády, pekly se burty a bramboráky a bylo to fajn.

V létě se celá vesnice sešla na hřišti za hospodou na hasičské soutěži, řev při fandění domácím bylo slyšet až v Lánech.

Podzim začínal vinobraním, které v obci (i kraji), kde o vinici skutečně nezakopnete, působilo trochu jako recese, ale všichni se dobře bavili. Pak přišly plesy nebo jen obyčejné tancovačky – pořád byl nějaký důvod se setkávat. Mezitím se (zdánlivě jen tak mezi řečí) udělalo všechno, co bylo třeba – drobné i větší opravy hřiště, okolí obecní studny, svahu nad autobusovou čekárnou... Všude, kam se dnes podíváte, vidíte výsledky společné práce místních. Zní to jako stýskání po časech dávno minulých, protože (nejen) covid dost věci změnil. Ale spousta jich zůstala. Třeba v Hřídenci se každé léto koná sraz rodáků, čímž je ve skutečnosti míněn nejen ten, kdo se tu narodil, ale každý, kdo tu bydlel nebo sem jezdil na prázdniny. Je to moc pěkná akce, kterou pořádají dobrovolníci – především z řad hasičů. Živá hudba, grilování, zábava pro děti včetně skákacího hradu. Je úžasné vidět, kolik „rodáků“ se sjede a jak rychle dokážou najít onen pocit sounáležitosti s konkrétním místem a lidmi. Pocit, který se ze společnosti (nejen po covidu) začal vytrácet. Je dobře, že se zase vrací. I do těch nejmenších vesniček, o kterých si lidé z města občas myslí, že se tam nic neděje. Ale děje.

Rádi bychom v Bělohradských listech psali o našich vesničkách víc. Problémem je, že většinou nemáme dost informací, a především nemáme fotografie, hlavně ty historické. Stačí nám je dodat, rádi napíšeme. Jenom musíte počítat s tím, že jsme dvouměsíčník, článek nemusí být dnem vydání úplně „nejčerstvější“.

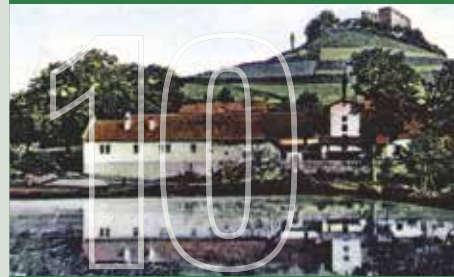
Přeji vám krásné léto 2023 a k němu hodně milých setkávání s dobrými lidmi.

Hana Marie Körnerová, foto: archiv

Deska plk. Bohumilu Liškovi

Historické pivovary 3. část

Pifferaios

Rostislav Tvrdek

Radek a František Pilařové

Další číslo vyjde: 25. 8. 2023

Fotografie na obálce:

01 VÁCLAV LEJDAR
BRODĚNÍ KONÍ
24 ROMAN KUNČÍK
ODHALENÍ DESKY PLK. BOHUMILU LIŠKOVI

BĚLOHRADSKÉ LISTY — Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špür, Jaroslav Voves.

MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Adresa: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon, fax: 739 629 482 / 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba, tisk: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Korektury: Martin Žantovský

Zeptali jsme se za vás

Jak pokračují opravy kostelíka svatých apoštolů Petra a Pavla na Byšičkách?

Zdáněmu dokončení oprav kostelíka svatých Petra a Pavla na Byšičkách bránila narušená statika objektu, způsobená degradací pojiva zdiva. Pro záchranu objektu se muselo na několika místech přistoupit k přezdění i za cenu ztráty figurální výmalby interiéru. Nepříjemná situace, kdy na většině obvodových stěn musela být odstraněna venkovní omítka, umožnila provést důkladný stavebněhistorický průzkum, jehož výsledek může být pro širokou veřejnost velkým překvapením. Definitivně se podařil vyvrátit tradovaný omyl o románském původu apsidy kostela. Tento přístavek pochází teprve z počátku 18. století. Nejstarší částí je tedy loď z období kolem pol. 14. století, ke které byl v 1. pol. 16. stol. přistavěn současný presbytář. V polovině 19. století byla nakonec přistavěna věž, vytvářející typickou siluetu celého návrší.

V roce 2021 se zdivo ještě tlakově proinjektovalo a na doporučení statika byl kostel následující rok sledován, zda nevzniknou další nové trhliny. Během roku 2022 se připravovala projektová dokumentace k restaurování výmalby v interiéru. Po dohodě s pracovníky NPÚ a Oddělení památkové péče MÚ Jičín bylo rozhodnuto restaurovat vrstvu z konce 19. století, tedy podobu interiéru tak, jak ho známe. Celkový rozpočet na restaurátorské práce výmalby je téměř 2,4 mil. Kč v cenách z podzimu roku 2022. V květnu letošního roku byla zahájena první etapa prací restaurováním výmalby stropu lodí společně s vyčištěním a zafixováním stěn v prostoru kůru. Cena této fáze činí 445.500 Kč bez vedlejších nákladů (na lešení apod.). Římskokatolická farnost Lázně Bělohrad děkuje městu Lázně Bělohrad za poskytnutí dotace 150 tis. Kč na uvedenou letošní realizaci a rovněž děkuje všem individuálním dárcům, kteří svou štedrostí podporují obnovu této významné dominanty Bělohradska.

Za ŘKF Lázně Bělohrad Josef Klazar, foto: autor

Bělohradský zámek dnes

Ve druhé polovině roku 2021 jsme zahájili demoliční a vyklízecí práce. Vzhledem k tomu, že se vše muselo dělat ručně s maximální opatrností k původním konstrukcím, celý proces trval až do konce roku 2022. Dokončení prací nám ukázalo některá nová

řešení, která aktuálně řešíme s památkáři. V příštím měsíci zahájíme další etapu prací, což bude zejména ochrana vzácných prvků a materiálů v objektu, aby se další činnosti nezničily. Pak nás zejména čekají statická zajištění zhlaví trámů stropů a podlah. To vše ale musíme řešit společně s památkáři, protože se jedná o původní konstrukce, a není možné k jejich opravám přistoupit bez předem daného a odsouhlaseného postupu. Věříme, že i letos budeme moci zahájit práce nového vedení médií v objektu.

Také se v současné situaci, která nastala na poli energetiky, zamýšlíme nad jinými zdroji energie. Památkově chráněný objekt nelze zateplit a musíme v současné situaci cen energií zvážit i jiné možnosti. Uvažujeme

Pomozte s obnovou kaple na bělohradském zámku

Ve spolupráci s Ing. Jiřím Balským, ředitelem Národního památkového ústavu v Josefově, se zástupci města Lázně Bělohrad, historikem Josefem Klazarem a současným vlastníkem zámku Lázně Bělohrad vás prosíme o pomoc s nalezením původní podoby oltáře kaple na zámku. Prosíme vás všechny „Bělohradáky“. Pokud máte ve svých archívech fotografie oltáře, nebo si někdo dokonce pamatuje, jak vypadal, prosím pošlete své podněty a rady na adresu Městského kulturního střediska, panu Stuchlíkovi, na adresu bl@lazne-belohrad.cz.

„Samotná kaple na zámku Lázně Bělohrad je poměrně zachovalá. Co je ale nekompletní, je samotný oltář, respektive jeho část vyřezávané bible,“ uvádí Ing. Jiří Balský. „V archívech ani popisech ale nemáme žádné konkrétní informace, žádnou fotografii. Bylo by nesmírně potěšující, pokud bychom od místních pamětníků našli cokoli, co by nám mohlo pomoci. Možná že někdo dokonce po svých předcích našel na půdě některé části nebo fragmenty, protože se snažili oltář zachránit. Bylo by škoda se nezeptat.“

„Rádi bychom kapli obnovili a zrekonstruovali oltář. Ať už formou repliky podle dobových fotografií, nebo instalací fragmentů, které by se podařilo najít,“ doplňuje zástupce vlastníka zámku Ondřej Rathouský.

o kombinaci tepelných čerpadel a kogenerační jednotky. Ale tyto změny musíme projednat nejen s památkáři, ale i s ostatními dotčenými orgány státní správy. Věříme, že se nám podaří najít vhodné a efektivní řešení.

A v neposlední řadě jsme začali spolupracovat s další architektonickou kanceláří, tentokrát na studii interiéru, konkrétně s paní Ing. arch. Alžbětou Vrabcovou, DMAE Architects. Autorem projektu rekonstrukce je pan architekt Miloslav Kvasnička.

Doufáme, že koncem roku už budeme mít jasnější představu a první obrázky budoucí podoby některých částí zámku.

za společnost Elisabeth Arms, a. s.,
Hanka Pavlíková, foto: Ladislav Stuchlík

Starostka odpovídá

K jakému účelu bude sloužit sál v přízemí nového úřadu?

Tento multifunkční sál by měl být využíván primárně na zasedání zastupitelstva města, součástí vybavení tohoto sálu je nejen hlasovací zařízení, ale i možnost vysílat zasedání on-line. Městské kulturní středisko a knihovna budou sál využívat na kulturní a edukativní akce. Rádi bychom zde také měli moderní obřadní místnost pro svatebčany včetně tradiční akce, jako je vítání občánků. Počítáme s tím, že ke konci roku bude současná obřadní místnost ve Fričově muzeu zrušena, aby zde mohly vzniknout interaktivní expozice tematicky vázané k osobě V. Friče. V případě zájmu o výpůjčku multifunkčního sálu v nové budově radnice se občané mohou obrátit na vedení města.

Vestibul budovy bude využíván jako možný výstavní prostor nejen pro výstavy městského kulturního střediska, ale i žáků ZŠ, MŠ, ZUŠ, spolků města a nebráníme se ani zájemcům z řad občanů města a okolí.

Co plánujete s budovou starého úřadu?

Budova je majetkem města a momentálně bude k dispozici pro pracovníky městského kulturního střediska. V žádném případě nepřemýšlíme o prodeji budovy, naopak budeme hledat využití v rámci občanské vybavenosti, ale jsme si vědomi, že budova musí projít kompletní rekonstrukcí.

Stavba „Nové sídlo MÚ – náměstí K. V. Raise, Lázně Bělohrad“

V týdnu od 15. do 19. 5. se úředníci přestěhovali do budovy nového úřadu – radnice – a 22. byl zahájen provoz.

Vlastní výstavbě předcházely přípravné práce, které byly zahájeny již před rokem 1990, a to výkupem budovy č. p. 28. V roce 2008 došlo k výkupu budovy č. p. 27 a garáže u č. p. 27.

Následně v letech 2016 až 2019 proběhla demolice objektů. V roce 2017 až 2021 probíhala architektonická soutěž s následným projektováním objektu.

Stavba byla rozdělena na tři části – stavba vlastní budovy nového úřadu, úpravy náměstí a stavba přeložek vodovodů.

Stavební povolení „Nového úřadu“ bylo vydáno 27. 5. 2020.

Stavební povolení „Úprav části náměstí“ bylo vydáno 19. 10. 2020.

Stavební povolení „Přeložek vodovodů“ bylo vydáno 12. 4. 2021.

Začátkem roku 2021 proběhlo výběrové řízení na generálního dodavatele stavby. Na základě výsledků výběrového řízení (nejnižší cena) zakázku vysoutěžila společnost SYNER, s. r. o., Liberec. Dne 6. 4. 2021 došlo k předání staveniště mezi městem Lázně Bělohrad a společností SYNER, s. r. o.

Ze zakázky byla vyčleněna část na dodávku mobiliáře (vybavení), která byla samostatně vysoutěžena v roce 2022.

Stavba probíhala dle schváleného harmonogramu prací bez závažnějších problémů. Sjednaný termín dokončení prací 449 dní od předání staveniště byl dodržen a k převjímacímu řízení došlo 28. 6. 2022. Vzhledem k termínům zajištění nutných podkladů pro kolaudaci stavby se předpokládalo, že ke kolaudaci dojde v září 2022.

Dne 28. 8. 2022 došlo k slavnostnímu otevření – představení „Nového úřadu“ za účasti veřejnosti.

Kolaudační souhlas s užíváním stavby „Přeložky vodovodů“ byl vydán 13. 9. 2022.

Kolaudační souhlas s užíváním stavby „Úpravy části náměstí“ byl vydán 16. 9. 2022.

V průběhu měsíce září 2022 bohužel došlo k problémům se získáním souhlasného stanoviska ke kolaudaci stavby od Hasičského záchranného sboru Jičín. Jednalo se o nesouhlas s instalovanou elektronickou požární signalizací. Tato situace se táhla několik měsíců. Několikrát se předělávalo požárněbezpečnostní řešení objektu, včetně části projektové dokumentace. Nakonec se původní elektronická požární signalizace musela předělat na zařízení lokální detekce požáru. Souhlasné stanovisko se podařilo získat dne 20. 4. 2023. Po předložení tohoto stanoviska bylo možné stavbu „Nového úřadu“ zkolaudovat.

Dne 9. 5. 2023 byl vydán kolaudační souhlas s užíváním stavby.

Celkové náklady stavby (ceny jsou uvedeny včetně DPH)

1.	Přípravné práce – výkupy staveb	1 349 260 Kč
2.	Demolice	2 196 177 Kč
3.	Architektonická soutěž, projektové a inženýrské práce	6 319 627 Kč
	Přípravné práce	9 865 064 Kč
4.	Stavba „Nové sídlo MÚ“	80 693 909 Kč
5.	Stavba „Úprava části náměstí“	16 408 106 Kč
6.	Autorský dozor	148 234 Kč
7.	Technický dozor investora, koordinátor bezpečnosti práce	856 998 Kč
	Stavba celkem	98 107 247 Kč
8.	Mobiliář – vybavení	2 669 307 Kč
9.	Elektronická úřední deska	363 000 Kč
10.	Hlasovací systém	467 060 Kč
11.	Kašna – umělecká část	2 110 119 Kč
12.	Dovybavení úřadu – čistící zóny, žaluzie, dovybavení nábytkem apod. (jedná se o odborný odhad – není dokončeno)	462 000 Kč
	NÁKLADY CELKEM SPOJENÉ SE STAVBOU „NOVÝ MÚ a ÚPRAVY NÁMĚSTÍ“	114 043 797 Kč

Samozřejmě nesmíme opomenout úroky z úvěru ve výši 50 mil. za dobu splácení – přesná částka bude známa po jeho doplacení.

Milan Birtus, vedoucí investičního oddělení

Hana Friedrichová

Poděkování dlouholeté kronikářce města Lázně Bělohrad

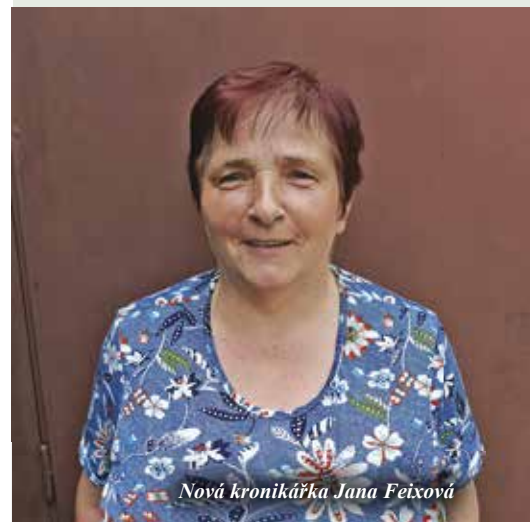
Je mou milou povinností poděkovat kronikářce města Lázně Bělohrad, paní **Haně Friedrichové**, která se zapisování dění u nás ve městě věnovala pečlivě a svědomitě dlouhých dvacet let. Své pomyslné žezlo tímto předává nové kronikářce, a to paní **Janě Feixové**, bývalé ředitelce místní mateřské školy.

Milá paní Friedrichová, děkuji Vám z celého srdce za to, že jste uchovávala vzpomínky našeho města pro další generace a byla jste nedílnou součástí městské historie. Do dalších let Vám přeji hodně zdraví a dnů plných malých, ale nepostradatelných radostí.

Sama paní kronikářka Friedrichová se v kronice města loučí těmito slovy:

Po dvaceti letech končím se zápisy v této kronice města. Všem dalším kronikářům přeji, aby se jim práce dařila, aby mohli zapisovat jen radostné události a aby se naše město stalo šťastným domovem pro všechny jeho obyvatele.

Alena Kuželová – starostka města

Nová kronikářka Jana Feixová

Znovuodhalena

deska plk. Bohumilu Liškovi

Dne 14. 5. byla v Prostřední Nové Vsi znovuodhalena deska plk. Bohumilu Liškovi. Deska, původně umístěná na domě, kde letec RAF žil se svojí manželkou, musela být sňata kvůli zateplení domu. Slavnostního aktu se vedle občanů Bělohradu zúčastnili i příbuzní letce Lišky, vojenská delegace z vrtulníkové základny v Náměšti nad Oslovou, členové historického spolku RAF, zástupci Sokola a skautské organizace. Třešničkou na dortu byl přelet dvou historických anglických letadel.

foto: Ladislav Stuchlík, Roman Kunčik

GASTRO HRADEC A GASTRO PODĚBRADY:

ČERSTVÝ VÍTR V GASTRONOMII A NAŠE JARNÍ MEDAILOVÁ SMRŠŤ

Jaro ve znamení medailí!

Ve čtvrtek 23. března se reprezentanti Střední školy gastronomie a služeb zúčastnili gastronomické přehlídky a soutěže Gastro Hradec Cup 2023 v Kongresovém centru Aldis v Hradci Králové.

Letos se po tříleté pauze konal již 25. ročník této prestižní soutěže, za kterou stojí pořadatelé z Asociace kuchařů a cukrářů ČR, z. s. Již čtvrt století Gastro Hradec slouží k výměně zkušeností mezi odborníky gastro oborů a gastronomickými školami z celé České republiky i zahraničí.

Letošní ročník jako tradičně nabídl špičkovou prezentaci gastronomie a jejího přesahu do oblasti kreativního umění. Mezi nejnovějšími trendy v kulinařských specializacích se blýskli umělci z oboru carvingu, tedy vyřezávání ovoce a zeleniny, a umělecké cukrařiny.

V rámci soutěže se prezentovaly školy nejen z celé České republiky, ale i ze sousedního Slovenska. Více než 200 soutěžících z řad žáků kuchařských a cukrářských oborů soutěžilo v několika disciplínách, ve věkových skupinách senior, junior a kadet, případně ve smíšených skupinách.

Svým kulinařským uměním ohromili soutěžící nejen odbornou porotu, ale i stovky návštěvníků. Ti mohli během celého dne v hlavním sále Aldisu obdivovat dokonalá umělecká díla, ať už to byly honosné slavnostní tabule, nebo lákavé rautové mísy, kompozice vyřezávaného ovoce a zeleniny, anebo skvosty umělecké cukrařiny.

Divácky snad nejděčnější byly úžasné dorty, které ohromovaly barvami, detailním zpracováním, uměleckým pojetím i svou velikostí. Mezi náměty bylo v případě dortů a cukrářských kreací možné najít spoustu fantastických témat, od afrického safari přes hudební a sportovní motivy až po populární filmy a seriály.

Střední škola gastronomie a služeb na soutěži v obrovské konkurenci mnoha škol zazářila. Naši studenti se postarali doslova o medailovou smršť!

Celkem jsme získali 6× zlato, 10× stříbro, 2× bronz, nadto 1× absolutní prvenství a dále ocenění školy za dlouholetou úspěšnou účast na GASTRU.

Škola byla zařazena na Tabuli cti a oceněna s dalšími dvěma účastníky zlatou medailí, kterou za naši školu převzal osobně ředitel SŠGS, Mgr. Petr Jaroš.

V soutěžní kategorii kuchař – K/ K kadet do 18 let získala zatričhodové (studený předkrm, hlavní pokrm, dezert nebo polévka) bronz Kateřina Pospíšilová.

V kategorii artistika – umělecké cukrařství získaly se svými díly naše studentky hned tři nejceněnější kovy. Tři zlaté medaile, absolutní prvenství v kategorii je unikát v historii soutěže. Zasloužily se o něj Lucie Hendrychová se svou Cestou za snem, Lucie Budínová s exponátem Naděje z hlubin a Lucie Nosková, zlato a umístění první v pořadí, s kreací Brána do fantazie. Podle slov sedmnáctileté autorky, studentky 2. ročníku oboru cukrář, trvala práce na exponátu oceněném zlatem celých 309 hodin. Hlavním motivem kompozice je lev, který ohromil detailním zpracováním diváky i porotu. Porotci udělovali body za originalitu a kreativitu, obtížnost použitých technik, celkový vzhled a preciznost provedení.

V oboru carving naši školu reprezentovali studenti 1. a 2. ročníku oboru hotelnictví.

Start Carving byla kategorie, ve které se hodnotil předem vyřezaný cukrový meloun a pět kusů ovoce. Medailová umístění vysoutěžili Matěj Prýmus a Tereza Goldšmídová. V kategorii Live Carving, tedy vyřezávání v časovém limitu 75 minut, s úkolem vyřezat pět kusů růží s listy a vytvořit malou kompozici získali naši carveré Tereza Goldšmídová stříbro, Matěj Prýmus stříbro, Veronika Polešovská stříbro a Karolína Chudaničová zlato.

V kategorii začátečnicků se na stříbrné pozici jednotlivě umístili Eliška Fojtová, Kateřina Slavíková, Kateřina Mušáková, Matěj Prýmus, Kar-

klína Chudaničová, Veronika Polešovská a Tereza Goldšmídová.

O měsíc později, 27. dubna, se konala další kulinařská soutěž, s názvem Gastro Poděbrady.

Tým pěti reprezentantů z řad studentů SŠGS v doprovodu odborných učitelů slavil opět úspěchy! Tentokrát se vyznamenali nejen cukráři, ale také naši barmani.

V cukrářském oboru porota přičkla našim mladým cukrářkám Adrianě Rigové a Rostislavě Málkové absolutní prvenství!

V barmanské soutěži se v Poděbradech umístili studenti HT2 Jáchym Holý a Adéla Lokvencová v bronzovém pásmu a student HT2 Matěj Prýmus v pásmu stříbrném.

Celkové množství medailových umístění a vysoká úroveň obou prestižních soutěží ukazují, že Střední škola gastronomie a služeb je zcela jednoznačně jednou ze škol, které stojí na špičce gastronomického vzdělávání v celorepublikovém měřítku!

Poděkování a velikou gratulaci si za své nasazení, časově náročnou přípravu a trénink a za pevné nervy zaslouží samozřejmě jak soutěžící z řad studentů, tak jejich odborní učitelé a vedoucí výcviku gastronomických oborů. Držíme pěsti do dalších soutěží!

Martina Ahmed Čermáková, foto: archiv školy

STEAK NENÍ POUZE BIFTEK

V rámci programu SŠGS Nová Paka na podporu nadaných a talentovaných žáků absolvovali vybraní žáci oborů kuchař-číšník a hotelnictví odborný workshop ve firmě GAST-PRO Trutnov na téma „Steak není pouze biftek“. Pod vedením špičkových odborníků – školících kuchařů firmy GAST-PRO, pánů Jaromíra Brdičky a Michala Taufmana – se tentokrát zaměřili na různé úpravy steakového masa.

Po seznámení se s vybavením firemní kuchyně a zařízením, na kterém měli pokrmy připravovat, následoval blok informací o používaných surovinách a vhodnosti masa pro steakovou úpravu, kde pouze špičková kvalita masa a správná tepelná úprava (zejména stupně propečenosti masa) zajišťují odpovídající výsledek vaření a spokojenost zákazníků. Žáci používali hovězí pupek (FLANK STEAK), hovězí vyzrálé maso z falešné svíčkové (EYE ROUND US BEEF) a kachní prsa. Jako doplňky byly použity i suroviny, se kterými se někteří žáci setkali poprvé – pomeranče kumquat, plody kapary, houby shimeji a další.

Po teoretickém úvodu následoval téměř čtyřhodinový maratón vaření, ve kterém si žáci mohli sami vyzkoušet celkem čtyři varianty pokrmů, kterými byly: listový salátek s hořčicovým vinaigrettem, kapary s filírovaným flank steakiem s houbami shimeji, kachní prsa na pomerančích kumquat s bylinkovou palačinkou, ball tip us beef s krémovými žampiony na tymiánu a eye round us beef s glazurovanou růžičkovou kapustou na slanině.

Po přípravě jednotlivých pokrmů následoval vždy rozbor ze strany lektorů a nezbytná degustace. Na závěr workshopu obdrželi zúčastnění žáci vedle velké pochvaly od lektorů kurzu i oficiální certifikáty o absolvování workshopu. A také příslib, že tak úspěšná akce bude mít další pokračování!

Mgr. Petr Jaroš, ředitel školy, foto: archiv školy

Kira Lysenko

Soutěž pro žáky z Ukrajiny

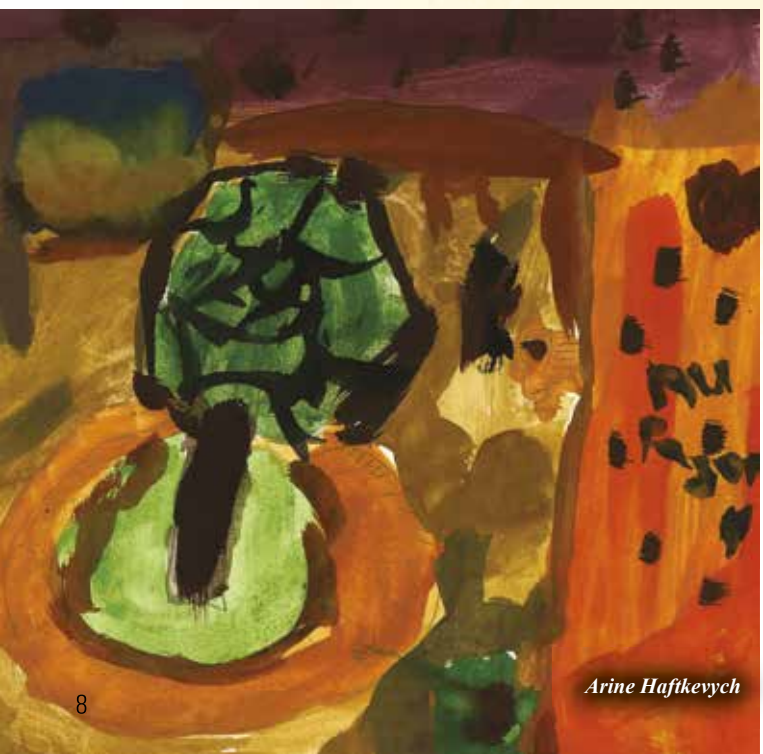
V rámci pražského festivalu NA HLAVU proběhla v únoru výtvarná a literární soutěž, která byla určena ukrajinským žákům. Jejich úkolem bylo literárně nebo výtvarně zpracovat své vzpomínky na příchod do České republiky. Účastníků bylo opravdu hodně, a přestože nebyli žáci naší školy ocenění, pro nás je jejich tvorba nesmírně cenná, ono totiž sdílet něco, na co by většina dětí spíše ráda zapomněla, chtělo obrovskou odvahu. Zkuste si najít chvíli čas a začtěte se např. do příběhu žákyně 6. třídy, Kateryny Zabrodské, nebo Kiry Lysenko, žákyně 5. třídy. Načtěte si QR kód a podívejte se na další zajímavé práce dětí, jejichž životy zasáhla válka. Možná si začneme více vážit toho, co máme, a budeme navzájem více empatičtí.

Solomiia Pusevskiy

Kristýna Finková

V noci z 21. na 22. února, když válka ještě nezačala, táta nespál, ale chodil po pokojích, že jsem nemohla ani usnout. Ráno nás mamka vzbudila ve 4 ráno s tím, že pojedeme na týden k babičce. Předtím si tatínek plánoval, že si na měsíc pronajmeme byt v Turecku a budeme tam bydlet až do konce „strašných časů“. Potřebujeme jet 10 hodin k babičce, bydlí v Chmelnické oblasti. Přijeli jsme pozdě večer. Ráno 22. února jsem se probudila z toho, že v kuchyni bylo puštěné rádio a slyšela jsem tato slova: „Ruská armáda ostřelovala města na Ukrajině, začala válka.“ Bydleli jsme u babičky dva týdny, bojím se každého šustění na ulici. Velmi často nad námi létaly bojové letouny, ale díky bohu byly naše. Pak se teta kolem 5. března rozhodla jet do Čech a maminka také říkala, že pojedeme. Ale o tom jsem vůbec nechtěla slyšet, protože můj pesek a táta museli zůstat na Ukrajině. Snažila jsem se mamku odradit, ale rozhodla se, že pojedeme. V den odjezdu jsme vstávali v 5 ráno, táta nás odvezl do nejbližšího města, odkud jsme měli jet do Lvova a pak na hranice se Slovenskem. Maminka ale během cesty rozhodla, že pojedeme stejným autobusem na hranice s Polskem. Hranici jsme překročili celkem rychle. Večer nás vzali do nějaké budovy, kde byly postele. Ráno v 5 hodin jsme se probudili a dobrovolníci nás odvezli na nádraží. Počkali jsme na kamarády, se kterými jsme cestovali do ČR, a šli na nástupiště nastoupit do vlaku. Dojeli jsme na hranice s Českem a tady by se měli odháknout vagóny, které jedou do jiných zemí. Měli jsme zastávku na 30 minut, nejdřív někdo řekl, že vagón vedle nás jede do Prahy, pak že náš jede tam, a potom bylo tolik informací, že maminka prostě nestíhala přejít s námi z vagónu do vagónu. A lidí bylo tolik, že mnozí jen postávali na chodbách a spali na kufrech. Prostě jsme se ve vagónech dusili. Pak se najednou objevila informace, že připojili další vagón, a my jsme do něj nastoupili mezi prvními a vzali dvě židle pro pět. Pak jsme jeli 3 hodiny do Pardubic. Večer nás odtud odvezl starosta Tetina Matěj. Přijeli jsme, konečně si odpočinuli. Matěj nám dal pokoj, ve kterém stále bydlíme. Jsem ráda, že jsem se mohla naučit jazyk a nyní se mohu učit tak, že všemu rozumím. Doufám, že válka brzy skončí a já se vrátím domů, do Charkova.

Arine Haftkevych

Solomiia Lysenko

Kateryna Zabrodská

24. února jsem se probudila v 6:30, nic netušíc, a šla jsem do školy. Jako obvykle jsem zavolala mamince, abych jí řekla o svém ránu. Všechno bylo velmi zvláštní, maminka několikrát neodpověděla. Zavolala jsem dědovi a slyšela jsem: „Kát'o, zavolej tetě, dnes nejdeš do školy...“ Tato slova byla pro mě velmi tajemná a nesrozumitelná. Rozhodla jsem se zavolat tetě, to, co jsem slyšela v telefonu, bylo velmi strašné pro mě:

„Dnes nejdeš do školy...“

„Co? Vysvětlí mi někdo, co se vlastně stalo?!“

„Válka začala... Kát'o, shromážděte, prosím, všechny šperky, dokumenty a vyzvedni si batoh, pošlu ti, co potřebujete zabalit.“

Poté rozhovor skončil, rozhodla jsem se zavolat sestře, žije na východě Ukrajiny, od ní jsem se dozvěděla, že v jejím městě jsou tanky... V televizi byly jen zprávy o začátku války, o invazi.

Na jedné ze sociálních sítí jsem viděla Putinův projev, ve kterém řekl: „Toto je speciální operace.“ V noci to bylo velmi děsivé, protože některé vesnice v regionu byly obsazené. Únorové ráno 25. jsme se rozhodli jít na vesnici k babičce. První dny byly strašné, spali jsme oblečení, ve sklepě byly konzervy a polštáře s přehozy.

4. března jsem se vzbudila v 9:35 z telefonátu. Mluvil děda, pracuje u hasičů a zrovna mi říkal, že došlo k novému raketovému útoku. Škola byla zničena, 2 lidé zemřeli. Potom jsem týden chodila, jako bych nebyla sama sebou. Tak jsem žila 3 měsíce, každý den, bála jsem se každého šustění, každého zvuku, každého auta.

24. května jsem poprvé od začátku války viděla maminku, byla velmi unavená, vyčerpaná, v očích měla prázdno.

Moje malá sestra ale stále nechápala, co se stalo... 1. června jsem poprvé přijela domů, po 4 měsících války. Přijeli jsme, protože se máma s tátou rozhodli vzít nás do zahraničí. Cílem byla Česká republika. Museli jsme bydlet ve městě 1 měsíc a čekat na nějaké zprávy o odvážení lidí do zahraničí. Našli jsme dopravce. Celá cesta byla velmi děsivá a hlavně jsme všichni pochopili, že každou chvíli můžeme ztratit své blízké...

Ukrajinsko-polská hranice – bylo tam spousta lidí, všichni se hecují, bojí se... Tam to bylo nejděsivější, každou chvíli tam mohlo být ostřelování, rakety...

Už jsme jeli po polských silnicích. Zdálo by se, že lidé by měli být v takových chvílích rádi, když si uvědomí, že už jsou v bezpečí... Ale já bohužel ne, když jsem si uvědomila, že všichni zůstali doma, a já jedu... sama... nevím kam.

Druhý den jsme již byli v cíli, ve městě Lázně Bělohrad. A já... jsem pořád doma, ve svém městě, psychicky...

18. srpna mám první narozeniny v úzkém kruhu... Ale není to doma. Já, máma, táta, sestra. Ano, dostala jsem docela drahý dárek, pro jiné děti by to mohlo být hodně cool a pro některé je to obrovský sen... Ale pro mě byly všechny dárky stejné, nic by pro mě nemohlo být lepší než cesta domů. To ale nebylo možné, protože bylo velké riziko pokusu ruských vojsk obsadit naše město...

14. září – přišla jsem poprvé do školy. Rozhodla jsem se nosit masku – „úsměv“. A pro všechny jsem se zdála být velmi milá a veselá, ale nikdo neviděl, co ve mně je. Uvnitř jsem byla prázdná, nic, žádné pocity, žádné myšlenky... Ale jedna tam přeci jenom byla, o mé rodině, která zůstala na Ukrajině...

Kdysi dávno jsem si myslela, že nejdražší pro mě je mít nějaký super telefon, nejnovější model nebo být multimiliardář... Pro mě jsou to ale jen maličkosti oproti mé situaci.

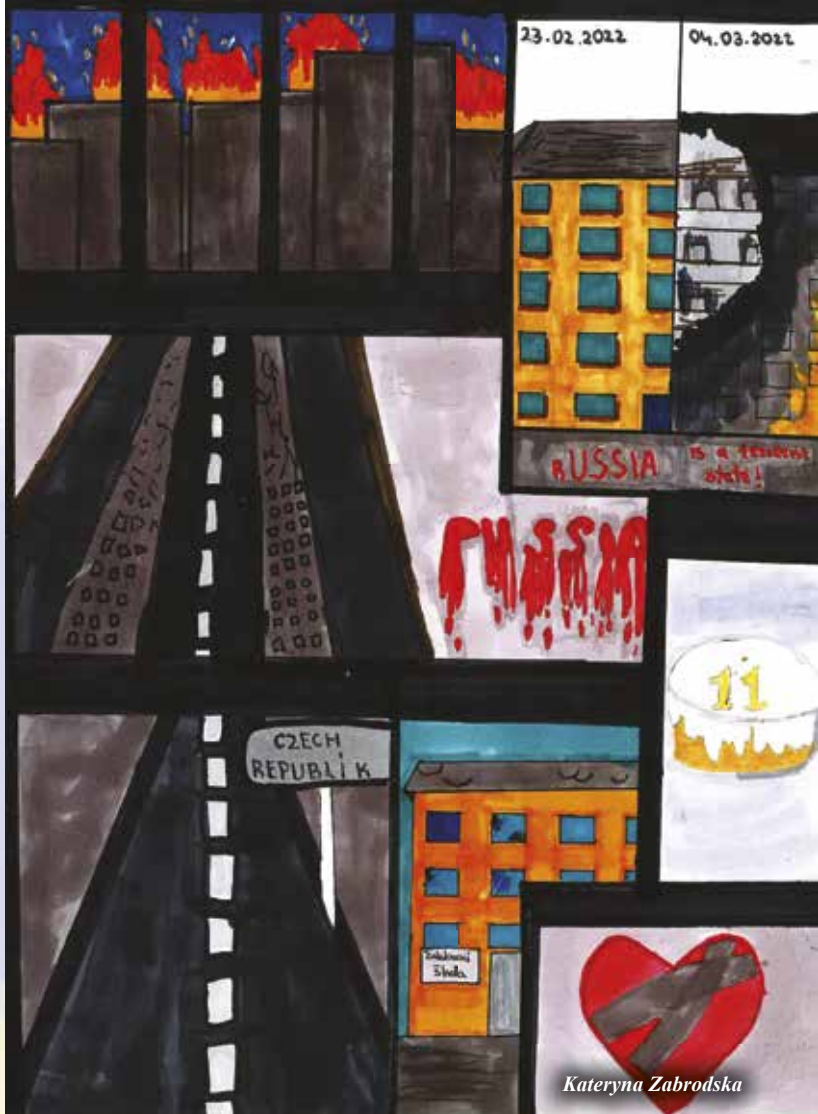
Trochu jsem se bála jít do školy, protože jsem si myslela, že mě tam nepřijmou.

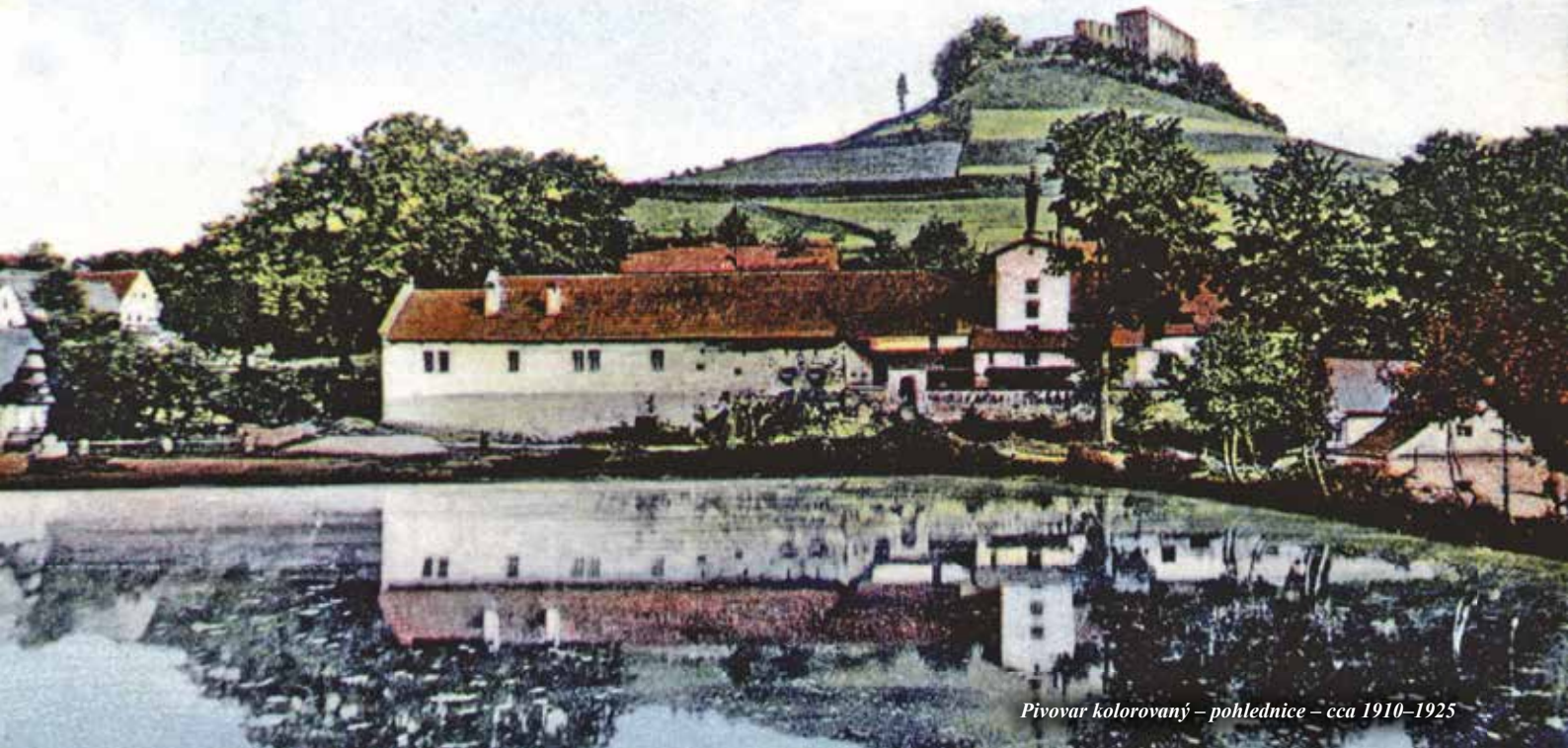
Všechno ale dopadlo jinak. K mému překvapení bylo všechno ještě lepší, než jsem čekala.

Škola se mi moc líbila.

Byli tu moc milí učitelé, hned jsem se skamarádila. Ten den jsem byla všem vděčná, všichni mi pomáhají, mluví o situaci, snaží se pomoci. Bylo to velmi příjemné, příjemné jako nikdy předtím. Moc si toho vážím...

foto: Alena Fléglová

Pivovar kolorovaný – pohlednice – cca 1910–1925

HISTORICKÉ PIVOVARY V OKOLÍ BĚLOHRADU

Pivovar na Pece

Jak je napsáno v Monografii Novopacka od Františka Čípa, je pivovar v Pece poprvé zmiňován v roce 1433. Byl v moci sousedské do propuštění úřadů a pouze na spotřebu sousedskou. Jako panský majetek je zmiňován v roce 1594 za držení panství Karlem a Adamem Škopkovými, z nichž každý měl nejen polovinu hradu, ale i pivovaru. Další majetnicí je vdova po Karlu Škopkovi Barbora Miřkovská z Tropic. Ta se podruhé provdala za Kryštofa Haranta z Polžic a po ní vlastnila pivovar Harantova druhá manželka Salomena Hradištská.

K této době se váže zápis v peckovském manuále, kde jsou uváděni jako sládek Šmíd a jako bednář Skála.

Pivovarští dělníci –
foto Albertina Bendová, kolem roku 1910

Od Salomeny získal panství Albrecht z Valdštejna a dal je kartuziánům, kteří je vlastnili až do roku 1782. Pivovar byl dřevěný a zpustlý, kartuziáni jej opravili a dál udrželi právo várečné.

V roce 1686 daroval sládek Jiří Klikar na oltář peckovského kostela krucifix.

Roku 1701 pivovar vyhořel a znovu byl vystavěn z kamene až v roce 1720 za převora Víta Korejse. Tak získal svoji konečnou podobu.

V roce 1756 za převora Egrera byl zřízen z Javůrku (zřejmě z potoka Javorky) vodovod. Za převora Jana Červinky a za sládky Josefa Dvořáka pořídili do pivovaru nový měděný kotel, neboť 200 let starý již nevyhovoval. Zhotovil jej kotlář v Hradci Králové. Slavnostně jej i oheň pod ním rozdělaný posvětil 5. června 1765 farář Dont za příslušných ceremonií.

Po zrušení kláštera připadlo panství náboženskému fondu (1782–1824) a potom Trauttmansdorffům, kteří pivovar drželi a pronajímali jej Bendovu rodu. Posledním majitelem byl Otakar Chlistovský, jenž pivovar nejprve jako nájemce provozoval a později koupil. V roce 1926 jej prodal novopackému akciovému pivovaru a ten jeho provoz jako konkurenční zrušil.

K pivovaru patřila i chmelnice, jak dokazuje i pomístní název „Na Chmelnici“. Od dob kartuziánů do roku 1824 vozilo se pivo do širokého okolí a odebírali je poddaní 25 osad panství Radim-Pecka.

Peckovský pivovar ve své poslední provozní podobě vypadal takto: byla to rázovitá stavba jediná toho druhu. Tvořila samostatný ohrazený celek 45 metrů dlouhý a 22 široký.

Rodina nájemce, později majitele peckovského pivovaru Otakara Chlistovského, kteří v obytné části pivovarského areálu bydleli. Otakar Chlistovský, jeho žena Emanuela a dcera Vlád'a, cca 1913

Na snímku celá rodina (sedící) i se starší deerou Emčinkou. Cca 1908

Pivovar – 1921

Do dlouhého dvora vjíždělo se vraty na kratších protilehlých stranách. Na dvoře stála vlastní stavba pivovaru, obrácená průčelím k severozápadu. Uprostřed převyšovala budovy stavba hvozdu s komínem a zubatými okraji. Na západě byla varna. Ve hvozdu se při sušení sladu používala plechová kamna. Ječmen se kupoval na hoříckém nebo na jičínském trhu.

V Pecece se vařilo jednou, ale i dvakrát týdně, měsíčně to bylo tak 6–7 várek po 35 sudech. Várka se začínala ve 4. hodiny ranní. Sládek oznámil předem na berním úřadě várku a dostal potvrzení, tzv. boletu. Dozorce z oddělení finanční stráže

odstranil před započítáním várky úřední pečeť pod kotlem z předešlé várky a teprve potom se mohlo začít s vlastní prací. Finančník hlídal od rmutového odpočinku (asi od 1 do 7 hodin) množství piva a cukernatost mladinky při dané teplotě na chladiči až do skončení várky. Tím bylo zajištěno poctivé zdanění piva.

Poslední várka byla uvařena v roce 1926.

Děkuji Věře Kociánové z Pecky za spolupráci.

Podklady převzaty z Almanachu Novopackého okresu z roku 1924, foto: Sbírka soudobé dokumentace a kopii na hradě Pecka.

Zbytky pivovarských sklepů a současná přestavba obytné části

Pivovar v Miletíně

Miletín je v našem regionu historicky jedno z nejstarších sídel. Ve třináctém století patřilo řádu německých rytířů, a přesto že se nedochovaly přímé písemné zprávy o tom, že by řád provozoval varnu piva, je to velmi pravděpodobné. Nejstarší dochovaná zmínka o pivovaru v Miletíně je z roku 1410, kdy řád postupuje svému přednímu členu panu Benešovi z Choustníka a jeho manželce Anně Miletín k doživotnímu užívání. Pan Beneš se právě vrátil z Pisy v Itálii, kde byl v roce 1409 členem poselstva krále Václava IV. na koncilu. Bohužel výnosu z pivovaru si moc neužil, krátce po návratu v roce 1410 zemřel.

Ve smlouvě sepsané německy se mimo jiné praví: Já Beneš z Choustníka a Mana, moje paní, vyznáváme se a oznamujeme veřejně v tomto listě všem, kdož jej vidí, čtou nebo slyší, že jsme koupili statek Miletín od ctihodných mužů, pana Oldřicha z Ústí, zemského komtura...

Dále se ve smlouvě vyměňuje... aby pivovarská pánev, jež teď v Miletíně je, tu musíme zanechat, a kdyby se stalo, má i po naší smrti zachovalá zůstatí...

Pivovar byl postaven pod rybníkem Penízkem na svahu nad mlýnským náhonem a voda do něj byla vedena z panského vodovodu. Zařízen byl asi primitivně.

Další majitele neznáme, ale v roce 1582 odkázal pan Jiří z Waldštejna vdově paní Aleně z Lobkovic do Poličan sud piva a sud patoků (sud piva měl 4 vědra, vědro měřilo 40 mázů, to je objem 56,58 litru. Máz měl 1,415 litru a dělil se na 2 penty nebo 4 žejdlíky).

Pivo se vařilo bledé, bílé pšeničné a nepřilíši hořké a nebo ječné hořké. Po první várce – předním pivu – se po přilítí vody vařilo pivo zadní, řídké, zvané patoky. Bylo lacinější a určeno hlavně pro čeleď.

Na dobré pivo se bral korec obilí na sud piva. Často však bylo z korce vařeno více sudů piva, než bylo korců obilí na slad.

Novou přestavbu pivovaru provedl hrabě Jiří z Oppersdorfu v roce 1706 a v této podobě zůstal až do roku 1890.

Obytná část starého pivovaru před přestavbou 1922

Z této přestavby se zachoval unikátní kamenec. Veliká pískovcová vana vyrobená z jednoho kusu kamene o rozměrech 3,370 × 2,844 × 1,210 metru. Obsahoval 11,623 metru krychlového kamene. Po opracování měřila využitelná dutina 2,844 × 2,319 × 0,829 metru. Na venkovní straně byl vytesán waldštejnský a oppersdorfský znak a letopočet 1706.

Kamenec neboli kamenná vana sloužila k máčení ječmene a byla jistě dotesána až na místě. Je otázkou, jak při takových rozměrech a váze kamene byl celý blok dopraven a usazen na místo. O jeho impozantních rozměrech svědčí i využitelný objem. Vešlo se do něj 97 sudů vody po 40 mázech nebo 91 sudů piva po 42 mázech či 89 dolnorakouských měřic ječmene nebo 58,6 českých korců ječmene neboli 54,854 hektolitru.

Na starém pivovaru na straně k městu byl napsán letopočet 1725 s písmen WASS.

V pivovare vařila vrchnost nejčastěji ve vlastní režii, ustanovujíc k tomu sládky. Někteří sládci měli pivovar pronajatý. Vaření piva skončilo ve druhé polovině 19. století, pak byl prostor pivovaru prodán a používán jako skladiště piva královédvorského. Po roce 1948 se sklepy využívaly jako sklad hnojiv a chemikálií pro zemědělství. Na konci minulého století byl sklep zbourán a jako memento zbyla jen část kamenné zdi. Obytná část byla zrekonstruována.

Podklad z Miletínských pamětnice poskytl Jaroslav Balihr

Humna v pivovare, vzadu vana z jednoho kusu kamene 1930

Pivovarský dvůr před přestavbou 1922 11

PIFFERAIOS

Již řadu let se můžeme zaposlouchávat do písní a skladeb tohoto jediného a jedinečného souboru. Buď v některém kulturním sále města, nebo se za ním můžeme vydat do okolních obcí, městeček nebo měst. A nejen do okolí, soubor procestoval se svým repertoárem pěkný kus země. O tom všem nám v rozhovoru poví vedoucí souboru paní Ivana Václavů a jeho jednatelka Helena Hronová.

Heleno, od kterého roku zapisujete činnost souboru Pifferaios?

Helena Hronová: Bylo to v roce 1996, kdy skončila činnost skupinky dětí z MŠ a nás rodičů, kteří jsme společně s nimi hráli na zobcové flétny. „Co teď?“ říkala jsem si, „přece nemůžeme skončit, když mi bylo s tou muzikou tak dobře...“

Nakonec se podařilo dát dohromady šest hráček a zpěvaček a začaly jsme zkoušet v mateřské škole a to byl základ pozdějšího souboru Pifferaios. Po poměrně krátkém čase se soubor rozrostl o další členky, většinou z Bělohradu a okolí. Jak nás bylo víc, zkoušky se přesunuly do hudební v bělohradské základní škole, kde také dosud probíhají. Město Lázně Bělohrad nás podporuje a přispívá různými dotacemi na naše potřeby.

Ivano, kdy a za jakých okolností jste se rozhodla převzít náročnou funkci sbormistryně a vedoucí souboru?

Ivana Václavů: Nebylo to zas tak těžké rozhodování. Celý můj život je spojený s pěveckými sbory, buď jsem v nich aktivně zpívala, či je vedla jako sbormistryně. Jako například 20 let dětské sbory Písníčka a Musica na Základní umělecké škole v Hořicích, mnoho let jsem zpívala a pak též vedla smíšený sbor dospělých Bona vita z Hořic. S bělohradským souborem Pifferaios jsem se poprvé seznámila při jeho koncertě na Pecce v roce 2004. Musím přiznat, že na první pohled mě zaujaly šaty, ve kterých sboristky vystupovaly. :-)) Protože se jejich původní sbormistryně právě stěhovala, oslovily mě ženy, zda bych s nimi chtěla spolupracovat. Takhle jednoduše to vzniklo, a najednou moje vedení souboru vstupuje do dvacáté sezóny.

Postupně jsem chtěla rozšířit repertoár o skladby pro smíšené obsazení, chyběly mi tam ty mužské hlasy, a tak jsme přizvali muže, kteří vytvořili základ pro Toni dei signori. Díky tomu se podařilo nacvičit spoustu krásné muziky, některé skladby za doprovodu kytary, houslí či dalších, rytmických nástrojů.

V současné době v našem souboru účinkuje 14 žen a 6 mužů.

Náš repertoár je poměrně pestrý – zpíváme a hrajeme skladby z období renesance, baroka, skladby současných autorů, duchovní hudbu, úpravu lidových písní i písně židovské, spirituály, samostatnou kapitolu tvoří písně vánoční. Na svém kontě máme celkem čtyři CD: „Kousek po kousku“,

pro tebe zpívám“, vánoční nazvané „A na zemi upokojení“ a poslední nazvané „Mozaika“

V repertoáru sboru jsou i skladby v úpravě Pavla Jurkoviče. Jak došlo ke spolupráci s tímto výjimečným muzikantem a pedagogem?

HH: Čerpali jsme z jeho úprav lidových písní a sborníku „Živá hudba minulosti“. Na sklonku roku 2002, protože jsme se doslechly, že bude slavit 70. narozeniny, jsme mu napsaly, že budeme na jeho počest pořádat koncert, a pozvali ho. A k našemu údivu pan Jurkovič přijal. Na koncertě ve Fričově muzeu v květnu 2003 byla jedinečná atmosféra a tehdy vzniklo naše přátelství. Po čase se léčil v našich lázních, to jsme vystoupili již společně. Věnoval nám několik skladeb a má velkou zásluhu na vzniku našeho prvního CD.

IV: Další šťastná náhoda nás potkala v Lázních Bohdanči, kde jsme koncertovali a mezi posluchači byl zcela náhodně doc. Tomáš Novotný z Ostravské univerzity. Jak jsme později zjistili, mimo jiné velký odborník na hebrejštinu. Seznámili jsme se s ním, v té době jsme právě rozšířili náš repertoár o židovské písně, a toto setkání a do současnosti pokračující korespondence s ním pro nás byly velkým přínosem.

Koncertování sboru nespadá jen do období Vánoc a jen do okolí města.

IV: Samozřejmě. Činnost souboru je velmi pestrá, kromě velkého množství „běžných koncertů“ jsme vystupovali například na Festiválku v Nechanicích, na setkání komorních sborů na záměčku v Cholticích, společně se sborem Vivat flauto jsme koncertovali v pražské Loretě, s pražským souborem Tibia Pragensis jsme vystoupili na hradě Valdštejn, se sborem Continuo a Gaudium jsme společně koncertovali v záměcké kapli sv. Anny v Mnichově Hradišti. Několikrát též v Lázních Bohdanči, v rámci národního festivalu jsme zpívali v kostele sv. Marka ve Stěžeřích, reprezentovali jsme Královéhradecký kraj ve Vídni. Opravdu to nelze všechno vyjmenovat.

HH: Já bych ještě připomněla naše úspěšné turné na Moravu v roce 2018, kde jsme vystoupili u příležitosti Dnů kulturního dědictví v synagoze v Hranicích na Moravě a v kostelíku v Louče u Nového Jičína. Pravidelně jsme zváni na Noci kostelů a na množství vánočních koncertů.

Co vám udělalo v poslední době největší radost?

IV: Nejčerstvějším našim počinem je zrození a na svět přivedení našeho čtvrtého dítěte, CD nazvaného Mozaika. Jak už název napovídá, jde o pestrý výběr skladeb napříč žánry, snažili jsme se na tomto nosiči zachytit a uchovat si skladby posledních několika let, které jsou nám obzvlášť milé. Slavnostní koncert a zároveň křest tohoto CD proběhly za hojné účasti posluchačů a milých hostů 15. dubna na hradě Pecka. Za zvuku zvonu Kryštof Harant, který pravidelně odbíjí každý den v 16.21 hodin, CD pokřtil a jeho kmotrem se stal farář pan Tomáš Vítek, působící v evangelickém kostele v Hradci Králové, kde jsme měli rovněž příležitost dvakrát vystupovat. Atmosféra tohoto slavnostního koncertu byla opravdu krásná, věřím, že si ji stejně jako my užili i naši posluchači.

Na závěr se stačí snad jen zeptat – kde berete sílu a energii pro tak náročné a rozmanité skladby a jejich interpretaci?

IV: Myslím, že soubor je pro naše členy taková druhá rodina. Snažíme se sdílet čas příprav, nácviků skladeb i vystoupení ve vzájemném respektu, v pohodě i radosti a hrát pro potěchu duše své i posluchačů. A budeme samozřejmě rádi, jestliže osloví i případné nové mladé hráče či zpěváky, kteří budou pokračovat v naší „píff a toní“ tradici i v budoucnu.

Nechť vám toto krásné poslání přináší stále mnoho radosti. Děkuji za rozhovor.

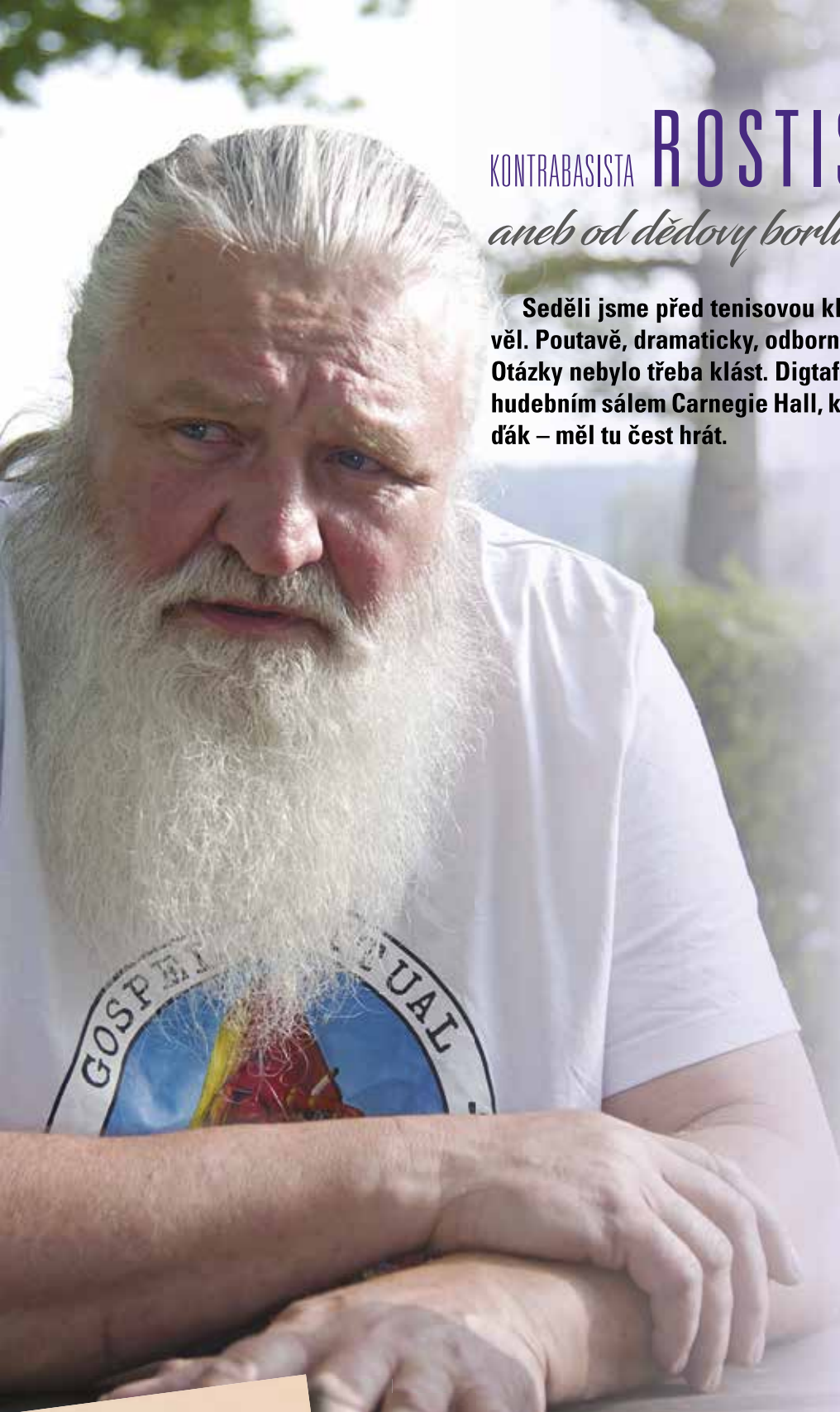
Hana Friedrichová, foto: archiv souboru, Ladislav Stuchlík

Koncert na hradě Pecka, jaro 2023

Zvon – koncert na hradě Pecka

KONTRABASISTA **ROSTISLAV TVRDÍK**
aneb od dědovy borlice do Carnegie Hall

Seděli jsme před tenisovou klubovnou v Bažantnici. Rosta vyprávěl. Poutavě, dramaticky, odborně, vtipně i široce, jak umí jenom on. Otázky nebylo třeba klást. Digtafon byl přeplněn příběhy i proslulým hudebním sálem Carnegie Hall, kde on – Ostravák, Pražák a Bělohraďák – měl tu čest hrát.

ROSTISLAV TVRDÍK
v šesti číslech

71

Číslo popisné dědova domu v Prostřední Nové Vsi.

66

Let. Narodil se 16. října 1957.

18

Kilogramů váží kontrabas.

7

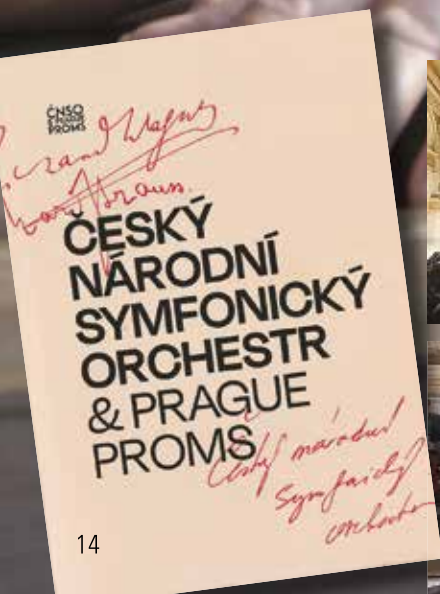
Roků studoval konzervatoř.

4

Děti – Kajetán, Gwendoline, Ferdinand a Kryštof.

3

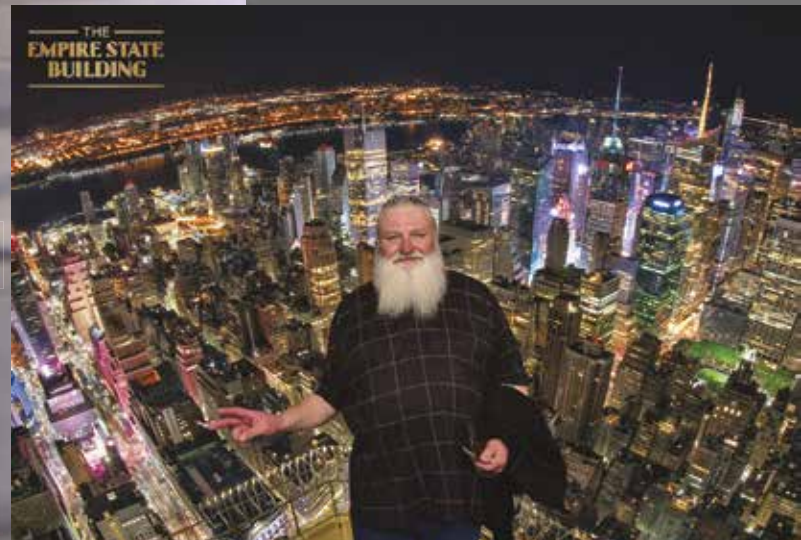
Manželky – Ivana, Edita a Drahomíra.

Hlavní scéna v Carnegie Hall

Děkovačka

MOJE HUDEBNÍ ZAČÁTKY

V Bělohradě u dědy jsem byl poprvé, když mně byl jeden rok. Od osmi roků jsem tady trávil všechny prázdniny, kromě vojny a dalších blbostí. Děda, velký to myslivec, který pravidelně chodil do myslivecké hospody U Sušáka na Lázeňské, měl vedle těchto trofejí pověšenou i lesnickou trubku, borlici. Jako malí kluci jsme ji sundali a snažili se do ní fouknout. Nikomu z kluků to nešlo, žádný tón. Já však krásně zatrubil a od té doby jsem všude borlici tahal. A tak jsem začal chodit do „lidušky“ na trubku. Jeden z učitelů mi řekl o konzervatoři. Pro každého kantora lidušky je velká to prestiž, když se jeho žák dostane na konzervatoř. Udělal jsem zkoušky a byl jsem přijat. Na konzervatoři dva učitelé vyučovali hru na trubku. Jeden z nich podle americké školy. Americká trumpeta, to je naprosto jiný svět. Mistr Laco Děczi je pro mě velký borec, protože vzít trumpetu a odejet do Ameriky je ohromná drzost, i velký evropský trumpeták se totiž ve Státech velice těžko chytá...

Při hraní jsem měl nátlak posunutý mírně doleva. Kantor mně posunul nátlak na střed a já najednou přestal hrát. Dokonce jsem ze vzteku zahodil trumpetu do závěje a šel pro ni až druhý den. Byl jsem na škole docela oblíbený, fakt, a tak mi vrazili do ruky pozoun. Zase to nebylo ono. Štěstí, že na konzervatoři byli jenom dva kontrabasisté, a tak mi tenhle můj životní nástroj vyhandlovali za ten pozoun.

Jako když se tonoucí chytá stěbla, já se chytil basy. Během studia jsem nastoupil do bezva Komorního orchestru ostravské konzervatoře, který vedl profesor Staněk. Moje hraní šlo nahoru, člověk musel ladit, nešlo o nějaké obyčejné zupáctví. V Berlíně, kde byla v roce 1978 velká světová soutěž orchestrů, jsme byli třetí. V porotě dokonce seděl slavný Herbert von Karajan. Další zkušenosti jsem pobral v ostravském a opavském divadle. Všechno byl pro mě neskutečný vstup do života plného nádherné hudby.

CARNEGIE HALL

Je koncertní síň na Sedmé avenú v New Yorku. Budovu nechal postavit v roce 1891 Andrew Carnegie, americký průmyslník, obchodník a filantrop skotského původu, jeden z nejslavnějších „loupežných baronů“ pozlaceného věku konce 19. století. Carnegie je často pokládán za druhého nejbohatšího muže v historii po Rockefellerovi. V USA zkrájel pracoval jako dělník v továrně na cívky...

Carnegie Hall je pro muzikanta něco jako Mount Everest. Hala s obrovským renomé, akusticky nádherná záležitost, zkrátka legenda. Jan Hasenöhr, bývalý trumpeták, odešel z rozhlasového symfonického orchestru a založil Český národní symfonický orchestr, který má 30 let, a právě v rámci té třicítky jsme udělali krátké turné po USA. Měli jsme osm koncertů a ten nej byl právě v hlavním sále Carnegie Hall v Isaac Stern Auditorium. Velký český dirigent Zdeněk Košler v roce 1992 odešel do penze, stihl však dát „zakladatelský impuls“ právě ČNSO. Mimo chodem Košler slavil ohromné úspěchy v Japonsku, kde ho chtěli dokonce zvolit ministrem kultury... Po Košlerovi se stal šéfdirigentem maestro Steven Mercurio, bývalý rockový kytarista. Američani si přáli v Carnegie Hall hrát Antonína Dvořáka a koncert Johannese Brahmsa, kde 1. věta trvá celou hodinu. Dále pak symfonii Eroica Ludwiga van Beethovena, kterou složil pro Napoleona. Ve francouzském císaři se však autor zklamal a místo Napoleony vznikla Eroica.

Hrál jsem v Berlíně, Mnichově, Amsterdamu, Miláně, tři měsíce v Japonsku, ale Carnegie Hall je prestižní a vysoce finanční věc. Díář Carnegie Hall je naplněn dobré čtyři roky dopředu.

BĚLOHRAD

Tady potkávám stejně staré kamarády. Jsou pro mě důležití, nacházím zemitost a opravdivost. Umí všechno od dřeva až po autáky. Fakt normální kluci, se kterými si rozumím. V Bělohradě nacházím i krásné lidské a sousedské vztahy.

Bělohradská místa? Jasně Pardas, kde mně Radek Břízků ukazoval hezký holky a kterým vypadlým sukem se mám na ně dívat, jak se v kabině převlíkají. Bazárna a kurty, kde jsme hráli tenis i karty a všechno vedl Mirek Kulhánek – Kuli. Bělohrad byl i sídlem rodinných klukovských klanů – Brůnovi, Slukovi, Břízkovi, Paďourovi a tvrďáci Vítovi, co nechyběli u žádný rvačky.

A pochopitelně vinárnička Franty Čerovského, U Šanty, na rohu Třetí strany a Lázeňské ulice. Podnik založený na osobě majitele, který nabízel fajnový prostor pro setkání. Chybí moc!

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves a archiv RT

Jaroslav Tvrdík a Steven Mercurio, který je nejen vynikající dirigent, ale i hudebník - kytarista. Jeho hudební záběr je obrovský, od vážné hudby přes jazz po rock a doprovází ho neskutečná pracovitost a zápal

Upoutávka na koncert ČNSO přímo na stěně Carnegie Hall

Rostislav Tvrdík před Bílým domem

O ROŠTOVI VPRAVO DOLE:

PAVEL ŠUBR: „Jednou jsme jeli s autem do Prahy. Na střeše měl Rošta uvázanou basu. Najednou začalo pršet, basa by zmokla, a tak jsme ji narvali k nám dovnitř. Strašná jízda...“

RADEK BŘÍZEK: „Bráchové a já jsme naučili mladšího Roštu kouřit! A ve splavu Javorky, co je bývalou hospodou Na Špici, se Rošta choval jako mrož. Splav byl jeho...“

PROFESÍ A ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Pracovníci zabezpečující úklid interiérů

Úklizení má své kořeny již v dobách, kdy lidstvo obývalo ty nejjednodušší prostory a u obyvatel těchto primitivních příbytků vznikala potřeba o ně pečovat.

Úklid však od té doby urazil velký kus cesty a v dřívějších dobách se samozřejmě uklízelo poněkud jinak než dnes. V minulosti v některých domácnostech byly na úklid zaměstnané hospodyně a samy většinou zastávaly ještě další domácí práce. U movitějších majitelů pak byly uklízečky součástí početnějšího služebnictva a jejich nadřízeným byl správce – tzv. majordomus. V továrnách, úřadech, školách, prodejnách, zdravotnických zařízeních a různých firmách vždy zajišťoval úklid nějaký pracovník. Tato situace v podstatě přetrvává až dodnes.

V počátcích k úklidu stačila jednodušší metlička, obyčejná voda a hadr. Během několika generací však lidé získávali zkušenosti, vyvíjeli úklidové pomůcky a prostředky, čímž úklid zdokonalili do dnešní podoby. Pracovník zajišťující úklid má v současnosti na výběr z nepřeberného množství čisticích prostředků určených k čištění konkrétních materiálů a prostor, práci mu usnadňuje pestrá škála úklidového nářadí od kbelíků, smetáků, všelijakých stěrek a různých hadrů až po širokou nabídku vysavačů, úklidových vozíků a strojů.

I když se této profesi nelze samostatně vyučít a je možné ji vykonávat bez vzdělání nebo speciální kvalifikace, je nepostradatelná snad ve všech oborech lidské činnosti, a dokonce se bez ní neobejdeme ani v domácnostech. Přesto se úklid řadí mezi nejméně prestižní profese, je považován za naprostou samozřejmost a pracovníků zabezpečujících úklid si veřejnost bohužel stále moc neváží. Přitom kromě

jmen uvedených v tomto článku si zaslouží uznání všichni pracovníci, kteří udržují veškeré prostory v objektech uklizené a v čistotě.

Na svoji profesní minulost vzpomínala paní **Hedvika Rejchrtová**, která uklízela prostory bělohradského zámku v dobách, kdy tam působilo zemědělské učiliště:

„Do služebního bytu na zámku jsme se nastěhovali 1. října 1966. Já jsem nastoupila jako uklízečka a manžela přijali na místo školníka. Protože se jeho úvazek dělil mezi údržbu a úklid, zabezpečovali jsme pořádek v celém objektu ve dvou. Udržet v čistotě těch cca 800 m² plochy od přízemí po druhé poschodí nebylo jednoduché. I když si pokoje studenti uklízeli sami, na nás zbývaly ostatní společné prostory: učebny, klubovny, jídelna, schody, chodby, sprchy, WC, ... Čistili jsme okna, leštili chodby a parkety jsme pak drátkovali dvakrát do roka. A to vše jen ručně. Našimi každodenními společníky byly kbelík, saponát, koště a hadr. Ve Velichovkách, odkud jsme se přistěhovali, jsme poznali úklidový stroj. V tamějších lázních ho používaly pokojské a v té době se jednalo o hodně moderní záležitost. Tenkrát, když nám ho koncem roku 1967 ředitel Pumr pořídil, zřetelně stoupla kvalita úklidu na velkých plochách. Byl vybaven takovou nádržkou na saponát a na kartáč tlačil šedesátikilový stroj vlastní vahou, proto krásně vydrbal i zašlou špinu. Kartáč bylo možné vyměnit za drátovací hlavu, a tak údržba parket byla také o poznání jednodušší než ruční způsob.

Vždycky mě potěšilo, když někdo pochválil pěkně „nabilejskanou“ chodbu nebo si všiml umytých oken. O to smutnější byl pohled, když se za deštivého počasí některý z žáků v přízemí neprezl a nanosil bláto na schody a uklizenou chodbu až do druhého patra.“

Paní **Radka Rychterová** krátce vzpomínala na období, kdy šéfovala uklízečkám v bělohradském SOU:

„Nastoupila jsem po panu Milanu Lodrovi z Hořic, který odcházel do důchodu. Jemu vděčím za to, že mě do veškerého chodu na této pozici plně zasvětil. Bylo to v době, kdy učiliště předávalo zámek městu a náhradou získalo internát U Lva. K úklidu bylo tedy prostor opravdu hodně. Na středisku „ve mlýně“ uklízela Alena Kodymová. V budově internátu Dáša Bajerová z Bělé u Pecky, po které nastoupila Šárka Šubrová, a školu pak udržovaly v čistotě Věra Malá, Dana Francová a Věra Seidlová s paní Vargovou. Jo, a ještě bych ráda zmínila dvě uklízečky. Řadu let uklízela na zámku Jana Dědicová a dlouhou dobu spravovala ve sportovní hale paní Trübenekrová.

Úklid prostor je specifický v tom, že probíhá v době, kdy se veškeré dění přesune jinam. Například v tělocvičně musí být uklizeno do osmi hodin, protože pak už je tam živo až do večera. Na intru je možné uklízet v době vyučování, v učebnách naopak odpoledne.“

Hedvika Rejchrtová

Radka Rychterová

Dnes je běžné, že v malých firmách provádí úklid pracovník kumulovaně s jinou pozicí. Proto není výjimkou, když si s úklidovým „vercajkem“ tykají skladníci, údržbáři, recepční nebo úředníci. Dokonce není ani vzácností, když si majitel uklízí prostory své firmy sám. Hodně rozšířenou praxí však je, když uklízeč/ka je v zaměstnaneckém poměru na částečný úvazek a několikrát do týdne dochází uklidit smluvený úsek v jedné nebo i více firmách. Nezřídka je udržování čistoty svěřeno externí firmě zabývající se touto problematikou. Jednou z takových firem je v Bělohradě brtevská IZU služby. Podnikání v tomto oboru přibližuje paní **Jaromira Štočková**:

„Podnikání jsem převzala po manželovi. Jelikož tenkrát stoupal tlak zákazníků, aby při předávání zakázky byl prostor i kompletně uklizen, rozhodl se, že založí úklidovou firmu.

V současnosti pracujeme s dcerou a na zakázky si najímáme brigádníky na určité období nebo jenom na konkrétní úkol. Lidé se na úklid shánějí těžko. Většinou převažují studenti, kteří tuto fyzicky náročnou práci zvládají lépe.

Uklízíme v domácnostech i ve firmách. Někteří naši zákazníci jsou stálí, docházíme k nim pravidelně dle nasmlouvané periodicity a udržujeme čistotu ve svěřených objektech. U jednorázových zakázek pak vždy provádíme konkrétní činnost, na které se zákazník s námi domluvil.

Převažuje úklid ve firmách, kde se jedná především o úklid kancelářských prostor a chodeb. V domácnostech pak nejčastěji čistíme koberce, sedačky a myjeme okna. Jelikož se nespécializujeme pouze na úklid konkrétních prostor, snažíme se vyhovět různým požadavkům zákazníků a naše služby se snažíme stále rozšiřovat dle aktuální poptávky. Například nově nabízíme i čištění interiérů automobilů.

Na trhu je dnes celá řada čistících prostředků. Ke své práci však využíváme jen takové, které máme praxí prověřené a jejichž vhodnost pro čištění konkrétních materiálů máme mnohokrát odzkoušenou.

Samozřejmě využíváme i techniku. Například kvalitně vyčistit koberec nebo sedačku dnes bez techniky prakticky ani nelze. Již existují různé robotické uklížečky, vysavače i na okna a prostředky odpuzující prach. Moderní je i čištění párou a technologie uklízení se stále zdokonaluje. Přesto si myslím, že různá zákoutí neuklidí sebelepší robot a v takovýchto případech nejlepšího výsledku stále dosáhne jen lidská ruka. Někde to prostě jinak ani nejde. Proto se o budoucnost této profese nebojím. Určitě bude ovlivněna vývojem úklidové techniky, do uklízení budou vstupovat nové postupy, ale protože pořádek a čistota budou požadovány stále, těžko se někdy obejdeme bez uklízení.“

Firmy, a to zabývající se úklidem profesionálně nebo zaměstnávající pracovníky úklidu na nějaký pracovní úvazek, potřebují pro tuto činnost patřičně vybavení. Dodavatelskými firmami jsou drogerie, velkoobchody s úklidovým sortimentem a výrobci úklidové techniky.

Bělohradská firma DEHAU TRÁVNÍK, s. r. o., má na „čistotě“ postavené podnikání. Její jednatel **Ing. Ondřej Trávník** činnost rodinné firmy krátce představuje:

„Otec Ing. Petr Trávník založil firmu v roce 93 a původně obchodoval s truhlářskými stroji. Na jedné výstavě započala spolupráce s firmou vyrábějící úklidové vozíky a pak k zařazení úklidové chemie do obchodního sortimentu k těmto vozíkům byl už jen krůček. V současnosti základem našeho podnikání je kompletní služba v oboru dezinfekce. Nabízíme široký sortiment dezinfekčních prostředků, zpracování a sestavování dezinfekčních plánů na míru a poradenství v této oblasti. Protože si zakládáme na komplexní podpoře, začali jsme dodávat kompletní úklidový sortiment i mycí stroje.

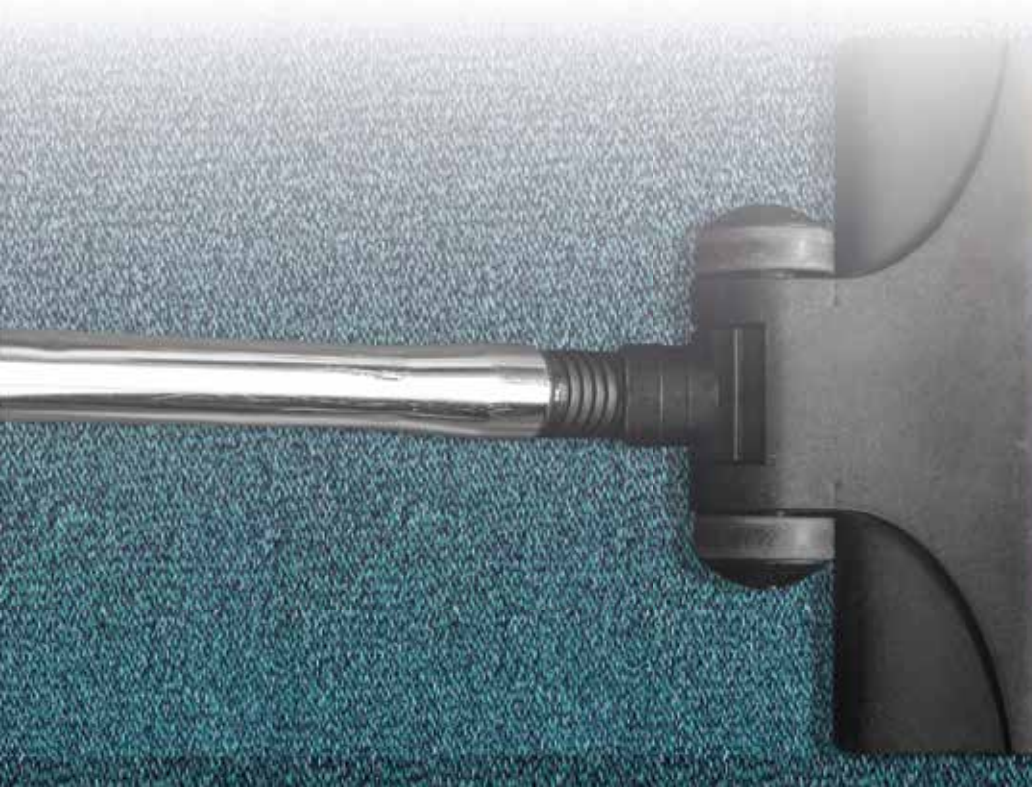
Naším zákazníkům, mezi které se řadí sociální služby, domovy seniorů, nemocnice, lázně, hotely a úklidové firmy, se snažíme vytvořit zázemí v plném rozsahu od veškerého vybavení pro úklid až po hygienické potřeby.“

Uklízení se tedy určitě řadí mezi nejrozšířenější lidské činnosti. Úklidové pracovníky, obchody s úklidovou chemií a firmy provádějící úklid můžeme nalézt v mnoha obcích a městech. Ale firmu, která vyrábí úklidové prostředky, už tak lehké nalézt není. A jestli platí pro každý obor to, že máme preferovat používání produktů a výrobků pocházejících z daného regionu, tak potom by mělo každého Bělohradčáka hřát u srdce, že například jeho mop Vileda pochází právě z dolnoveské továrny Freudenberg (více info o firmě je v BL 6/22 – str. 14–15).

Jaroslav Voves, foto: archiv

Ing. Ondřej Trávník

BĚLOHRADSKÉ *reflexe*

Eduarda Čelíše

KDO JE VINEN

Nedá mi než začít francouzským příslovím, které říká, že když viníci hledají viníky, měli by být nevinní na pozoru. Jako by Frantičí kdysi tušili, co se odehrává v dnešních Čechách...

AC PENALTA SPARTA

Jaro lehce nakukuje do léta a fotbalová Slavia již podruhé za sebou nemá titul. Sice hrála nejlepší fotbal, ale dojela po jánošíkovsku – bohatým sice brala, zato chudým dávala až moc. Po devíti letech je králem Fortuna ligy klub, kterému se v kuloárech přezdívá AC Penalta Sparta. Poslední květnovou sobotu jsem byl na závěrečném utkání v Edenu, kde Slovácko nakoupilo od sešivaných čtyři Juráčkovy kousky. Skvělá atmosféra, úžasná Tribuna Sever, kterou proto dávám do velkých začátečních písmen.

OHLÉDNUTÍ

Opět jsem si dal v telce Sequensův *Atentát a Jánského Nebeské jezdece*, kde se oba filmy vrací do doby o osmdesát let zpět. Odstranění zrůdy Heydricha a statečnost našich letců. O to víc si cením činů rodiny tiskaře Vojtíška, hlasatele Volá Káhira Eduarda Rulfa a pilotů RAF – štábního kapitána Jury Sehnala a podplukovníka Jaroslava Lišky. Pouze se domnívám, že vedle českých spisovatelů a obrodinců by si kromě Vojtíškových i ostatní zasloužili pojmenování některé z bělohradských ulic.

KONĚ V PARĎASU

Bělohradské listy mají na titulní stránce fotku z plavení koní v Pardoubku. Co k tomu napsat, pouze to, že koupaliště a pozdější přírodní vodní plocha pomalíčku zanikají. Bělohrad, který prý hodlá být rekreačním místem, je spíše rekreačním místem pro koně než pro své vlastní občany...

NEMÁM

Kdesi a kdysi jsem napsal, že smekám před některými výkony bělohradských tenistů pomyslnou bílou čepku firmy Babolat. A e-hle. Najednou mi přišla tahle kšiltovka Českou poštou.

V minulých Listech jsem v Reflexích uvedl, že bez lžice na boty bych se dnes již neobul. Že lžice mám plastové a plechové, dokonce jsem zařadil i jejich fotku...

A hle. Najednou mám u dveří baráku pověšenou lžici na boty. Krásnou, dlouhou, ušlechtilou, dřevěnou i s červenými korálky na zavěšení. Kamarád Radek, kterému všichni ve městě říkají profivodník, tuhle lžici vyrobil z rovných „vlků“ lísky a tím zdůraznil, že lžice na boty jsou i dřevěné.

Napsal jsem, že nemám bílou kšiltovku Babolat a dřevěnou lžici na boty.

Neovlastním ani aut'ák, a to mám garáž už skoro padesát roků prázdnou...

Vzpomínka

Ze Zpravodaje Z Raisova kraje č. 7–8 1973. Před 100 lety 1. července 1923 se konala v Horní Nové Vsi velká slavnost odhalení pomníku padlých a sázení lip svobody. Pomník padlých, mistrovské dílo sochařů Khuna a Kysely z Vojic, na návrh profesora Mora z Hořic se stal ozdobou vesnice. Byl postaven na pozemku určeném pro novou školu. (Smuteční vrba za pomníkem byla letos porážena, neboť byla již zchátralá a hrozilo nebezpečí poškození pomníku i zranění náhodných chodců). Finančním nákladem 2000 Kč, zbylých z doby světové války. Sbirka po obci vynesla 3435,50 Kč. Již v únoru byly kopány základy, které jsou velmi hluboké. Sama slavnost přivedla do obce nebyvalé množství lidí. V průvodu byly čtyři alegorické vozy: husité, vyhnanci z vlasti, Karel Havlíček Borovský se loučí s rodinou a symbol svobody. Účastníky slavnosti přivítal starosta obce František Beneš. Slavnostní projev měl učitel E. Rotta z Nové Paky, který většinu těch, jejichž jména jsou vyryta na pomníku, učil a měl k nim opravdový vztah. Nebýt deštivého počasí, jistě by byl výtěžek slavnosti větší a kryl by náklad na pomník, jehož cena činila přes 10.000 Kč. Co však bylo platné, že místní obyvatelé dovedli vzpomenout svých padlých, když bylo přece jen znát, že těch 27 lidí, většinou tátů, ve vesnici chybělo. Jindřich Čerovský byl kronikář H. N. Vsi, bydlel za školou, vedle bydlel řezník a plavčík na Parďasu pan Laušman, myslím, že do přízně s ním je Venda Kunt turista. Já jsem chodil na Hořeňák do školy 9/1955 až 6/1960, 60 v létě učil mne pan řídící L. Švitorka, slečna Kolbová provdaná Mašková a slečna Zapadlová provdaná Václavíková a skvělý učitel muzikant, který obnovil slávu Hořeňáku v r. 1959, pan Josef Stejskal. Ke konci školního roku jsme se pod tímto pomníkem se smuteční vrbou s učitelem vždy fotili.

S pozdravem Hořeňák a Bělohrad'ák

Vašek Kulhánek, Nová Paka

Knižovní Klubíčko pro nejmenší

Čtení příběhů s maňásky a figurkami, výtvarné tvoření nebo prostor pro hraní, sdílení a potkávání se. Právě tak vypadá Klubíčko – klub pro rodiče s nejmenšími dětmi od jednoho roku do tří let, který se koná dvakrát měsíčně v Městské knihovně Lázně Bělohrad. A do kterého se můžete zapojit i vy.

Program pro děti ve spolupráci s knihovnou vytváří a následně vede Lucie Hronová, nadšenkyňe do výtvarných technik a maminka dvouapůlleté leté dcery. Děti si s ní mohou vyzkoušet i to, co doma běžně nedělají, třeba tvoření s různými přírodninami. Témata Klubíčka Lucie vybírá podle období tradičního českého roku nebo ze života v přírodě a světa kolem nás. A hravě zaujme i ty nejmladší.

„Klubíčko je úžasná příležitost, jak děti uvést do kolektivu, někdy i maminky samotné. Pro mě je to bezpečný prostor pro sdílení denních „starostí“ mateřství se spoustou krásných aktivit pro děti,“ říká o Klubíčku Lenka S., maminka tříleté Amálky.

Prostor knihovny dokáže i ty nejmenší nadchnout pro listování v knihách a objevování příběhů ukrytých v lepoprech. Proto na Klubíčku nikdy nechybí společné čtení – děti se už mohly zaposlouchat do historek o Makové panence a motýlu Emanuelovi, příběhu Papuchalka Petra nebo do vyprávění o velrybě Gerdě a mnohých dalších. Někdy Klubíčko opustí knihovnu a vyrazí tvořit a poznávat okolí do městského parku, k rybníku Pardoubek nebo na společný výlet.

Všechny informace o Klubíčku, od termínů po chystaná témata, najdete na facebooku a webu Městské knihovny. Z kapacitních důvodů je potřeba se předem přihlásit. Neváhejte se do Klubíčka přidat také, jste srdečně zváni!

Magdaléna Benešová, foto: autorka

Slečny

A taky červen si žádá lehce erotické básničky plné dívčích jmen. Tady jsou. (eč)

Beáta
Přijde-li ke mně Beáta,
má hlasité projevy
slasti,
rozdávám sousedům
sluchátka,
vatu a omamné masti!

Albína
Pozval jsem včera
Albínu,
ku striptýzku a ku
vínu.
Vino se vypilo, však
marná snaha,
striptýzku nebylo –
přišla už nahá!

Jítka
Nejraději mám svoji
Jítku,
když na sobě nemá
nitku,
pak si myslí Jituš,
že je Mamzel Nituš!

Matylda
Matylda zlobí
s buzolou,
teď už to dobře víme,
zase dostane na
holou.
My zase zabloudíme!
Tonda Matějka

BRTEVSKÁ ŠKOLA

6. 6. došlo k předání dokončené fasády a vnitřních úprav na brtevské škole. Zastupitelstvo města uvolnilo rozpočtovou úpravou dalších 500 tisíc korun na odstranění vlhkosti sklepa a úpravu dešťových vod. (las)

LED OSVĚTLENÍ

V loňském roce byla připravena výměna starých sodíkových lamp za LED osvětlení na náměstí K. V. Raise, na Malém náměstí a v Lázeňské ulici. Nyní dochází k realizaci. Tak zvaná „chytrá svítidla“ mají vedle úspory energie řadu dalších vychytávek. Speciální optika zajišťuje pouze osvětlení chodníku a vozovky a minimálně vytváří světelný smog v okolí. Díky malé spotřebě energie a tak zvané „plovoucí plůnoci“ budou svítit celonočně. To znamená, že svítidlo samo rozliší hloubku tmy a podle toho nastaví jas osvětlení. Postupně se budou nahrazovat sodíkové lampy tímto úsporným a chytrým řešením po celém městě. (las)

MĚSTSKÝ ÚŘAD PŘESTĚHOVÁN

V týdnu od 15. 5. do 19. 5. došlo k přestěhování městského úřadu do nové budovy v čele náměstí. Tím došlo také k zprovoznění informační kanceláře města. Otevírací doba úřadu pro veřejnost zůstala zachována. (las)

VANDALOVÉ A ZLODĚJI JSOU VYTRVALÍ

Místo vandalů se objevili zloději. Někdo ukradl dvě lavičky. Jednu ze zámeckého parku, viz foto, a druhou od hasičárny DNV. Že by je nikdo neviděl? (vích)

VÝSADBA KVĚTIN

Každý rok město osazuje veřejná prostranství květinovou výzdobou. Nejinak je tomu i letos a těšme se, že naše město bude celé léto zářit barvami. (las)

OCHRANA SRNČAT

Moderní metodou ochrany srnčat před posekáním při senescenci je vyhledávání mláďat pomocí dronu. Brzy ráno, při rozbřesku, se dronem vyhledaná srnčata zakryjí speciální bedýnkou s praporkem. Sekáč označené místo vynechá a tím se vyhne jisté smrti mláďete pod žacíím strojem. Porost je pak osekán ručně. Nejen pro Bělohradské, kteří využívají služby dronu pana Ondřeje Melníka z Jičína, je to významná pomoc při ochraně zvěře. (las, rob)

KRAJSKÉ ŘEDITELSTVÍ POLICIE KRÁLOVÉHRADECKÉHO KRAJE

nabor.policie.cz

tel: 602 581 772

hradec.nabor@pcr.cz

► NABÍZÍME

- nástupní plat 30 070 Kč
- stabilní růst příjmu
- šest týdnů dovolené
- náborový příspěvek 75 000 Kč
- příspěvek na dovolenou 15 000 Kč
- a mnoho dalších výhod

► POŽADAVKY PRO PŘIJETÍ

- občanství České republiky
- věk nad 18 let
- ukončené středoškolské vzdělání
- fyzická, zdravotní a osobnostní způsobilost

PRÁCE
158x jinak
nabor.policie.cz

@policiecz

EXTRALIGOVÝ HOKEJISTA HK MOUNTFIELD HRADEC KRÁLOVÉ, DRŽITEL STŘÍBRNÉ MEDAILE Z LETOŠNÍ SEZONY EXTRALIGY, VÍTEZ PREZIDENTSKÉHO POHÁRU (ZÁKLADNÍ ČÁSTI EXTRALIGY) Z LOŇSKÉ SEZONY, MLÁDEŽNICKÝ HOKEJOVÝ REPREZENTANT

RADEK PILAŘ

RADEK

NAROZEN 8. ČERVENCE 1996
VNUK FRANTIŠKA PILAŘE

Letošní stříbrná extraligová medaile je zřejmě vašim největším hokejovým úspěchem?

Zatím určitě ano. Dále si cením loňského vítězství v základní části extraligy a tím zisku Prezidentského poháru a také druhého místa v Champions Hockey League, když jsme ve finále prohráli doma v Hradci se švédskou Frölundou.

První extraligový zápas jste za Mountfield HK odehrál už v roce 2014, takže patříte k hradeckému inventáři.

V Hradci jsou hodně dlouho ještě s přestávkou Radovan Pavlík a také obránce Filip Pavlík. Jsem zde spokojen a je to navíc skoro doma.

Snaží se vám děda při hokeji nějak radit?

Když jsem hrál v mládeži, tak ano, teď už ne. Ani táta mně už do hokeje nemluví.

Máte nějaký hokejový cíl nebo sen?

Hokejový cíl se mně splnil tím, že hraju extraligu. A zahrál jsem si pár zápasů také v reprezentaci do 16 a 17 let. Náš ročník 1996 byl hodně silný, v repre hráli třeba Pastrňák, Vejmelka, Vrána, Černoch, Voženilek a mnoho dalších.

V letošní sezoně jste často nastupoval v útoku s kapitánem týmu Radkem Smoleňákem, vloni zase s dlouholetým reprezentantem Petrem Koukalem. Jací jsou?

Petr Koukal mně dal v hokeji asi nejvíc, hodně jsem se od něho naučil. Radek Smoleňák je prostorek, nemá k silnějším slovu nebo nadávce protihráči daleko. Hodně hráčů a diváků ho pro jeho provokování nesnáší...

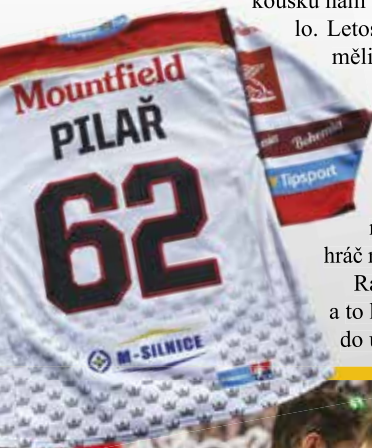
Občas zaskakujete v obraně, hráli jste v minulosti na postu obránce, nebo jak jste k tomu přišel?

V mládeži jsem hrál centra, ale před pár roky při utkání Champions League v Rouskoku nám vypadl obránce, tak mě tam zkusili a nějak se to chytlo. Letos už jsem v obraně nehrál, ale vloni a předloni jsme měli hodně zraněných obránců, a tak mě tam trenér stavěl.

V týmu děláte také pokladníka. Za co třeba vybíráte od hráčů peníze?

Pokladníka dělám asi dva tři roky a není to nic příjemného pořád někoho upomínat, že má zaplatit do týmové pokladny. Vybírá se za vstřelené branky, za rozhovory v novinách a televizi, za hráče zápasu. Každý hráč má také svůj tým, a když ho porazíme, tak musí zaplatit.

Radku, přeji vám, ať vybíráte od spoluhráčů co nejvíce a to hradecké extraligové snažení posledních let dotáhnete do úspěšného konce – to je titulu mistra!

Radek se stříbrnou extraligovou medailí

ZAKLADATEL, HRÁČ, TRENÉR, FUNKCIONÁŘ, LEDAŘ A HLAVNÍ TAHOUN HOKEJE V LÁNECH V DRUHÉ POLOVINĚ 60. A V 70. LETECH MINULÉHO STOLETÍ, ODDANÝ FANOUŠEK EXTRALIGOVÉHO HOKEJOVÉHO KLUBU HK MOUNTFIELD HRADEC KRÁLOVÉ A SVÝCH VNUKŮ HOKEJISTŮ RADKA A PETRA

FRANTIŠEK PILAŘ

Jak často jezdíte do Hradce na extraligový hokej?

Na každý zápas. Za sezonu jsem chyběl možná dvakrát...

Co se vám na hře vnuka Radka líbí?

Má výbornou přihrávku a hraje už i celkem tvrdě. A je také hodně rychlý.

Co by měl naopak zlepšit?

Měl by méně přihrávat a více střílet. („A dávat více branek,“ dodává naslouchající Radek.)

Při letošním extraligovém finále s Třincem jste asi málo držel palce, když Hradec prohrál 4:2 na zápasy...

Finále extraligy je hodně o štěstí. Byly to vyrovnané zápasy, Třinec hrál zand'oura a z brejků pak dal dva tři góly.

Kde hraje hokej váš druhý vnuk Petr?

To je takový cestovatel. V mládeži hrál extraligu v Hradci, pak šel do Liberce, ale hokej moc nešel dohromady s vysokou školou, tak přestoupil do první ligy do Jablonce. Potom odehrál i sezonu v Jičíně. Vloni napsal do pár zahraničních týmů a dohodil se v holandském Eindhovenu. Letos s ním vyhrál holandskou ligu a má tam smlouvu ještě na příští sezonu.

Vzpomínáte při sledování hokeje na hokej v Lánech? Kdo byl třeba váš oblíbený spoluhráč?

Občas zavzpomínám, oblíbený spoluhráč byl Láďa Ulrych. Hokej v Lánech šel hodně nahoru od poloviny 70. let, když k nám přišli Hoříčáci Průša, Bičíště, Vyskočil a bratři Junkové. Hráli jsme krajský přebor a jezdili hrát zápasy po celém kraji. Hráli jsme i na pražské Štvanici.

A srovnání hokeje tehdy a dnes?

Klukům jsem vyprávěl, jak jsme třeba dopoledne před zápasem sháněli techniku na vyhrnutí kluziště, pak sami ručně vyhazovali sněh a vše připravovali na zápas a nakonec večer museli unavení hrát. Dnes hokejisté přijdou, mají všechno připravené a soustředí se jen na zápas. Svět se za tu dobu strašně změnil a nejsou už ani žádné pořádné zimy...

Také vám, pane Pilaři, přeji hodně radosti z hokeje vašeho vnuka Radka a celého hradeckého hokejového týmu. Ať si zápasy v hledišti i v dalších sezonách užíváte!

Pavel Šubr, foto: Jaroslav Voves a archiv

FRANTIŠEK

NAROZEN 1. ŘÍJNA 1939
DĚDEČEK RADKA PILAŘE

Lány 1970 – František Pilař (klečící, třetí zleva)

Historické fotky
z Lázní Bělohradu
foto - MUDr. Mladý - 1946

1

Malé náměstí

2

Dům nad náměstím,
v pozadí bývalý hostinec Lípa

3

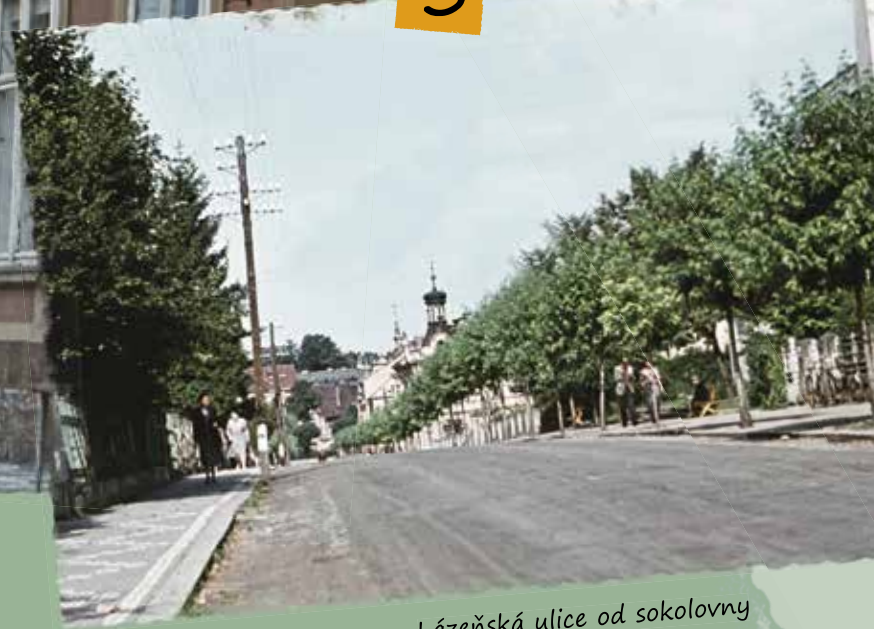
Javorka pod náměstím

4

Benzinová pumpa pana Kellera
na horním konci náměstí

5

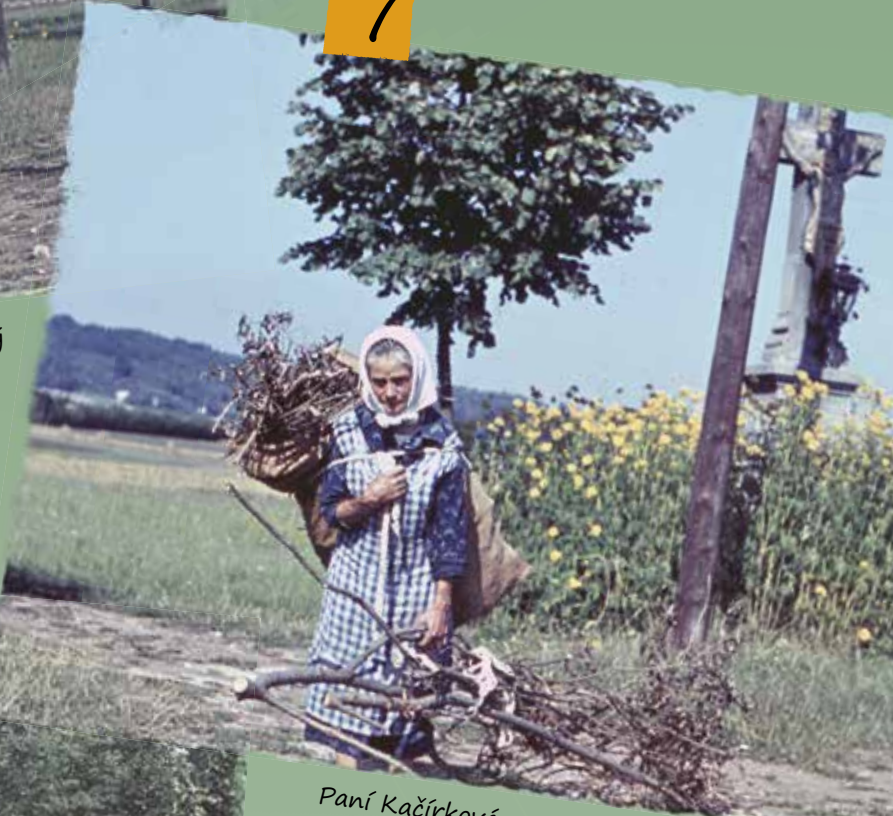
Lázeňská ulice od sokolovny

6

Pan Kačírek pase husy. Kamenný kříž přenesený sem z mostu u lékárny - dnes neexistující

7

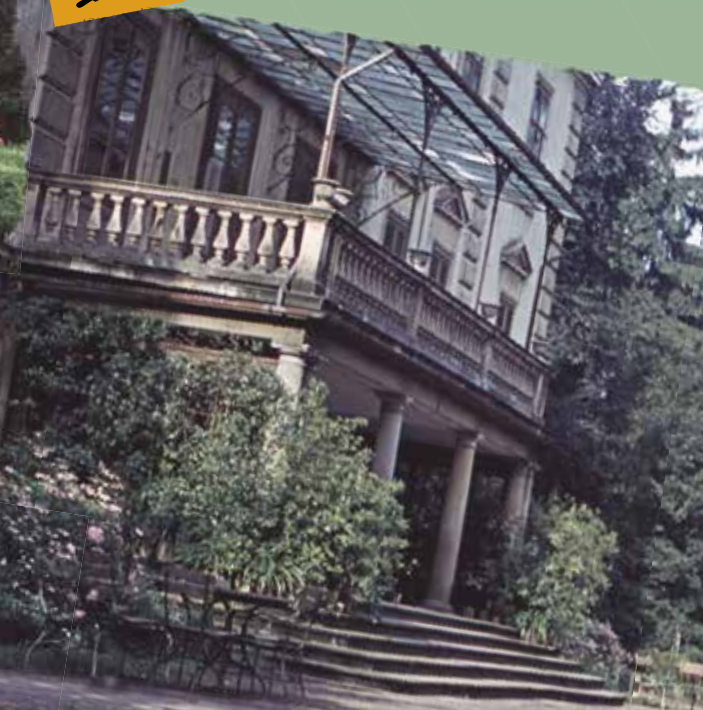
Paní Kačírková nese topení

8

Zámek ze západu

10

Zámek z parku

9

Bělohradské nádraží

V TOMTO DOMĚ ŽIL
plk. BOHUMIL LIŠKA
✠ 28. 2. 1905 † 27. 11. 1969
PILOT 311. ČS. PERUTĚ RAF
HRDINA 2. SVĚTOVÉ VÁLKY

ISSN 2533-8005

9 772533 800006

06